

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **E.Q. a.s.**
se sídlem XXX
zastoupena GT Tax a.s.,
se sídlem Pujmanové 1753/10a, Praha 4 – Nusle

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2024, č. j. 19130/24/5200-11434-707603,
a ze dne 17. 6. 2024, č. j. 19131/24/5200-11434-707603

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

I. Stručné vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti dodatečným platebním výměrům Specializovaného finančního úřadu.
2. Rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 6. 2024, č. j. 19130/24/5200-11434-707603 (dále také „napadené rozhodnutí 1“), bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu, dodatečný platební výměr, ze dne 18. 3. 2022, č. j. 51209/22/4230-23792-706426, kterým byla doměřena daň z příjmu právnických osob (dále také „DPPO“) za zdaňovací období od 1.1. 2014 do 31. 12. 2014 vyšší o částku 2 378 040 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 475 608 Kč, a rozhodnutí správce daně potvrzeno.
3. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 6. 2024, č. j. 19131/24/5200-11434-707603 (dále také „napadené rozhodnutí 2“), byla zamítnuta odvolání žalobce proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu, dodatečný platební výměr, ze dne 3. 2. 2023, č. j. 23477/23/4230-23792-706426, kterým byla doměřena DPPO za zdaňovací období od 1.1. 2015 do 31. 12. 2015 vyšší o částku 2 375 000 Kč a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 475 000 Kč; dále proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu, dodatečný platební výměr, ze dne 3. 2. 2023, č. j. 23604/23/4230-23792-706426, kterým byla doměřena DPPO za zdaňovací období od 1.1. 2016 do 31. 12. 2016 vyšší o částku 1 989 110 Kč a dodatečně zrušena daňová ztráta z příjmů právnických osob v částce 1 530 252 Kč, a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 397 822 Kč a 1 % z částky doměřené daňové ztráty, tj. 15 303 Kč, celkem 413 125 Kč; a dále proti rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu, dodatečný platební výměr, ze dne 3. 2. 2023, č. j. 24027/23/4230-23792-706426, kterým byla doměřena DPPO za zdaňovací období od 1.1. 2017 do 31. 12. 2017 vyšší o částku 2 144 720 Kč a dodatečně zrušena daňová ztráta z příjmů právnických osob v částce 711 704 Kč, a současně vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20 % z částky doměřené daně, tj. 428 944 Kč a 1 % z částky doměřené daňové ztráty, tj. 7 118 Kč, celkem 436 062 Kč; a rozhodnutí správce daně potvrzena.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce úvodem zdůraznil, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že došlo k záměrnému vytvoření modelu transformace společnosti, jehož jediným důvodem bylo získání daňového zvýhodnění pro žalobce, čímž došlo ke zneužití práva. Restrukturalizace se neodehrála ve skupině a je prokázaným faktem, že pan J. K. (2) prodal žalobci, nespojené osobě, 90% podíl na společnosti T. G. s.r.o. za tržní cenu, přičemž 50% podíl na této společnosti J. K. držel po dobu cca 6 let, a byly mu za období do 30. 10. 2013 vyplaceny úroky z dluhopisů (6 mil Kč). Majetkový prospěch z provedených transakcí v celkové výši 61 mil Kč tedy prokazatelně měla nespřízněná fyzická osoba
5. Žalobce předně zrekapituloval skutkové okolnosti. Brojil proti závěrům žalovaného, že pan J. K. (2) byl se žalobcem spojenou osobou dle § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

z příjmů (dále jen „ZDP“). Předmětné transakce neproběhly ve skupině a majetkový prospěch z nich měla samostatná nespřízněná fyzická osoba.

6. Dle žalobce jsou závěry žalovaného v přímém rozporu s faktickým stavem, doloženým důkazními prostředky, právními předpisy i související judikaturou správních soudů. Správce daně a žalovaný dospěli ke svému závěru na základě nesprávného posouzení faktického stavu, tj. postupem zcela odporujícím základní zásadě řádné správy daní zakotvené v § 8 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Správce daně v rozporu se zásadou volného hodnocení a neobjektivně hodnotí důkazní prostředky, jakož i zcela nesprávně interpretuje platnou právní úpravu v důsledku čehož dochází ke zjevně nepravdivým tvrzením a závěrům, o něž zneužití práva opírá, když např. zcela nepravdivě tvrdí, že restrukturalizace se odehrála uvnitř skupiny. Pan J. K. prokazatelně nikdy nebyl se žalobcem spojenou osobu dle § 23 odst. 7 ZDP. Žalobce se vymezoval proti závěrům správce daně, že ačkoli po určitý časový úsek nebyly zainteresované osoby se žalobcem po formální stránce spojené, lze na něj jako na osoby spojené pohlížet. Podmínky, za nichž lze považovat osoby za spojené, stanoví taxativně zákon, a pokud tyto podmínky naplněny nebyly, nelze objektivně tvrdit, že na takovéto osoby lze pohlížet jako na spojené. Tato argumentace je zcela nesmyslná a účelová, vedená zjevnou snahou žalovaného o navození situace, na níž lze aplikovat závěry NSS ohledně zneužití práva.
7. Správce daně dále zcela nepravdivě tvrdil, že stěžejní kroky transakce proběhly v rozmezí dvou měsíců. Svědeckými výpověďmi A. Š., J. K. (2), a J. K. bylo prokázáno, že se jedná o tvrzení nepravdivé. Akvizice obchodního podílu v obchodní korporaci T. G. s.r.o. byla mezi panem J. K. a Ing. D. T. dohodnuta již na konci roku 2011. Dále nepravdivě tvrdil, že emise dluhopisů byla cílena jen na osoby, které byly přímými aktéry realizovaných transakcí, ačkoliv žalobce svědeckými výpověďmi M. Z. a Mgr. O. H. prokázal, že jim byla nabídnuta možnost investovat do dluhopisů emitovaných žalobcem, kterou odmítli. Nadto nepravdivě tvrdí, že navýšení základního kapitálu o 70 mil. Kč, provedené ke dni 15. 11. 2012, souvisí s emisí dluhopisů, neboť zvýšení základního kapitálu bylo nezbytnou legislativní podmínkou pro možnost provozovat živou hru. S poukazem na potvrzení příslušných obcí ohledně použití odvodu části výtěžku za rok 2011 a výpis z bankovního účtu společnosti T. G. s.r.o. za březen 2013 pak brojil i proti závěru, že tato společnost nikdy neprovozovala loterijní činnost.
8. Žalobce opakovaně zdůraznil, že napadené rozhodnutí je založeno na zjevně nepravdivých tvrzeních a na nesprávné interpretaci právních předpisů. Restrukturalizace se neodehrála ve skupině, pan J. K. prodal žalobci (nespojené osobě) 90% podíl ve společnosti T. G. s.r.o. za tržní cenu, z čehož podíl ve výši 50 % držel cca 6 let. Panu J. K. byly za období do 30. 10. 2013 vyplaceny úroky z dluhopisů (částka 6 mil. Kč), ten byl skutečným příjemcem výnosů z následného prodeje dluhopisů a majetkový prospěch z provedených transakcí v celkové výši 61 mil Kč tak měla nespřízněná fyzická osoba. Restrukturalizací se zapojením dluhopisů nadto došlo k podstatné vlastnické změně společnosti T. G. s.r.o., a k následně k podstatné právní i ekonomické změně v postavení žalobce jakožto komplementáře, tj. neomezeně ručícího společníka, což v dle žalobce s odkazem na rozsudek NSS, č. j. 9 Afs 57/2015-124, svědčí o tom, že nedošlo ke zneužití práva. K emisi dluhopisů došlo za účelem financování akvizice 90 % obchodního podílu na společnosti T. G. s.r.o., tato akvizice naplnila svůj účel Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

a prokazatelně měla pro žalobce výrazný ekonomický přínos. Správce daně překročil své kompetence, když hodnotil a rozporoval skutečnosti, které mu dle konstantní judikatury vůbec nepřísluší hodnotit a rozporovat. Nadto správně nevyhodnotil naplnění podmínek pro zneužití práva, neunesl ani důkazní břemeno, neboť své tvrzení o zneužití práva (kumulativním naplnění obou podmínek) relevantním a přezkoumatelným způsobem neprokázal. Žalovaný pak pochybil, pokud jeho závěry aproboval.

9. Z postupu žalovaného je dle žalobce patrná jeho účelovost ve snaze o doměření daně. Vyšel pro účely zneužití práva z nesprávných a nepravdivých předpokladů, jeho závěr o naplnění objektivní i subjektivní podmínky pro zneužití práva nemůže obstát. Nadto nezákonně odmítl provést navrhovanou svědeckou výpověď JUDr. K., čímž zkrátil žalobce na jeho ústavně zaručeném právu na spravedlivý proces.
10. Žalobce rozsáhle odkazoval na judikaturu Soudního dvora EU a NSS stran zneužití práva. Konkrétně poukazoval na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 12. 2000, ve věci C-110/99 EmslandStarke, a ze dne 21. 2. 2006, ve věci C-255/02 Halifax. Dále citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, a rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006 – 155. Poukázal na § 8 odst. 4 daňového řádu a citoval z důvodové zprávy. Zdůraznil, že v souladu s ustálenou judikaturou lze zneužití práva aplikovat, pokud je zároveň naplněn test účelu a cíle právní normy (objektivní kritérium), tj. že podmínky pro získání zákonné výhody byly vytvořeny zcela uměle za účelem získání daňové výhody a aplikací pravidel nebylo dosaženo cíle zamýšleného zákonodárcem, a test motivu transakce (subjektivní kritérium), tj. že hlavním účelem transakcí (takovým, který je ve srovnání s jinými dalšími účely transakcí natolik neporovnatelně významnější, že tyto účely zastíňuje a zásadně marginalizuje, takže od nich lze při zkoumání hospodářského smyslu transakcí odhlédnout) bylo daňové zvýhodnění. Žalobce tvrdil, že realizované kroky nesplňují ani jeden z uvedených testů a nemohou být považovány za zneužití práva.
11. Žalobce shrnul skutková zjištění, jež považoval správce daně za prokázané. Dle žalobce se nemůže jednalo o uměle vytvořenou strukturu, pokud je prokázáno, že pan J. K byl skutečným vlastníkem obchodního podílu na společnosti T. G. s.r.o. a následně skutečným vlastníkem podílu E. Q. Pan J. K koupil oproti prodeji 90% obchodního podílu na společnosti T. G. s.r.o. za 100 mil. Kč (když před tím koupil 40% podíl na společnosti T. G. s.r.o. od pana O. Š. a za 45 mil. Kč) 100 mil. kusů dluhopisů E. Q. za 100 mil. Kč a následně prodal panu O. Š. 45 mil. kusů dluhopisů za 45 mil. Kč, a tím uhradil svůj závazek z titulu nákupu 40% obchodního podílu od pana Š. Pan J. K si tedy ponechal 55 mil. kusů dluhopisů, z nichž mu plynuly úroky a, jak potvrdil i správce daně, tyto úroky byly panu J. K. vyplaceny a ten byl skutečným vlastníkem 55 mil. kusů dluhopisů a skutečným příjemcem úroků z nich až do 31.10.2013, kdy došlo k prodeji těchto dluhopisů panem J. K. panu Ing. D. T. Ani přeměnou společnosti T. G. s.r.o. na komanditní společnost nebyla vytvořena žádná umělá struktura, naopak změnilo právní postavení žalobce, jakožto komplementáře této komanditní společnosti, tj. neomezeně ručícího společníka. Tato struktura nemůže být považována za umělou, protože pro žalobce nese významné právní i ekonomické skutečnosti, např. neomezené ručení, převod zisku nebo ztráty. Pokud tedy pan J. K nejprve koupil 40% obchodní podíl na společnosti T. G. s.r.o. od pana O. Š. a následně jej spolu se Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

svým 50% podílem prodal žalobci za tržní cenu 100 mil. Kč, která byla uhrazena dluhopisy v nominální hodnotě 100 mil. Kč, a pan J. K uhradil svůj závazek vůči panu O. Š. z titulu nákupu jeho obchodního podílu ve výši 45 mil. Kč převodem dluhopisů v nominální hodnotě 45 mil. Kč, nelze tuto strukturu považovat za umělou, protože došlo k významné změně majetkové struktury. Na tom nemůže nic změnit ani fakt, že po 11 měsících pan J. K prodal své dluhopisy panu Ing. D. T., který následně prodal 5 mil. ks dluhopisů panu O. Š. Pan J. K prokazatelně prodal (pozbyl) svůj 50% podíl na společnosti T. G. s.r.o., za pohledávku z titulu prodeje obchodního podílu nabyt dluhopisy, z kterých mu byly uhrazeny úroky ve výši cca 6 mil. Kč. Umělou strukturu neprokazuje (a ani jí nenavědčuje) ani skutečnost, že pan J. K prodal své dluhopisy panu Ing. D. T. a koupil za ně pohledávku za panem O. Š., která mu byla částečně uhrazena (10 mil. Kč) a částečně byla započtena oproti jeho závazkům k panu O. Š.

12. Pan J. K. za prodej svého obchodního podílu na společnosti T. G. s.r.o. nejprve získal dluhopisy, z kterých mu byly zaplacen úroky ve výši 6 mil. Kč a následně uhradil zápočetem své závazky k panu O. Š. a ještě obdržel 10 mil. Kč. Žalobce, na kterém neměl pan J. K. žádný podíl, nabyt 90% podíl na společnosti T. G. s.r.o. za tržní cenu. Skutečnost, že pan J. K. nejprve koupil od pana O. Š. 40% obchodní podíl na společnosti T. G. s.r.o. a následně prodal tento a svůj 50% podíl žalobci, nespovídá o umělé struktuře. K obdobnému výsledku by totiž vedl i přímý prodej podílu pana Š. na společnosti T. G. s.r.o. žalobci a prodej podílu pana J. K. žalobci. Zvolený způsob naopak potvrzuje, že pan Ing. D. T. a pan O. Š. nebyli toho času v dobrých vztazích a že cenu za obchodní podíl na společnosti T. G. s.r.o. logicky vyjednal pan J. K. s panem Ing. D. T. (O. Š. byl v tomto obchodu ve střetu zájmů). Správcem daně uváděné tvrzení, že pan O. Š. musel aktivně komunikovat s panem Ing. D. T. ohledně odkupu 35 % akcií, označil žalobce za nepravdivé. Dle žalobce 35% podíl akcií získal pan O. Š. navýšením základního kapitálu, což byla podmínka nutná pro další provozování živé hry dle loterijního zákona. Skutečnost, že pan Ing. D. T. základní kapitál nenavýšil, svědčí o neshodě mezi nimi. Správce daně nijak neprokazoval a neřešil způsob, jak byla vedena komunikace mezi oběma pány, která mohla být vedena i přes prostředníka. I pokud by komunikace probíhala napřímo, neříká to nic o vztazích mezi nimi. Skutečnost, že pan O.

Vlastník	Podíl na T. G. s.r.o. k datu			Podíl na žalobci k datu			Počet dluhopisů EQ v mil. ks k datu		
	31.12.2011	23.11.2012	31.12.2012	31.12.2011	15.11.2012	14.11.2013	30.11.2012	31.10.2013	31.12.2014
O. Š.	50 %	10 %	10 %	50 %	85 %	100 %	45	50	50
D. T.	0 %	0 %	0 %	50 %	15 %	0 %	0	50	50
J. K.	50 %	90 %	0 %	0 %	0 %	0 %	55	0	0

Š. navýšil základní kapitál žalobce sám, svědčí o tom, že se obchodně rozešli. Žalobce předestřel vývoj majetkové struktury v následující tabulce:

13. Žalobce zdůraznil, že pokud došlo k faktické a nesporné změně ve společnosti T. G. s.r.o. za cenu odpovídající tržní ceně, nemohlo dojít k vytvoření umělé struktury, a naopak vlastnická struktura se zcela prokazatelně změnila. Došlo k pořízení podílu od nespřízněné osoby pana J. K., který vlastnil 50% podíl na této obchodní společnosti cca 6 let, majetkový prospěch z transakcí tedy měla nespřízněná fyzická osoba. Příjemcem z úroků z 55 mil. ks dluhopisů byl pan J. K., a následně byl příjemcem úroků z 50 mil. ks dluhopisů pan Ing. D. Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

T., který již byl se žalobcem nespřízněn. Žalobce k tomu citoval z judikatury NSS stran zneužití práva (rozsudek ze dne 15. 10. 2015, č. j. 9 Afs 57/2015), a zdůraznil, že v NSS posuzovaném případě bylo klíčové, že provedená restrukturalizace odehrávající se uvnitř skupiny nevedla ke změně vlastnické struktury, k nové akvizici či např. ke sjednocení managementu a úspoře provozních nákladů. Žalobce zároveň odkázal na další judikaturu NSS, jmenovitě na rozsudky č.j. 2 Afs 65-2015-81, č.j. 3 Afs 53/2015-117, č.j. 4 Afs 62/2015-71, č.j. 8 Afs 34/2015-71, č.j. 8 Afs 34/2015-71, č.j. 9 Afs 56/2015-117, č.j. 9 Afs 58/2015-127, č.j. 1 Afs 56/2015-73.

14. Žalobce opakovaně zdůraznil, že se transakce neodehrávala uvnitř skupiny, vedla ke změně vlastnické struktury, k nové akvizici a ke sjednocení managementu, protože žalobce se stal komplementářem (tj. statutárním orgánem) ve společnosti T. G. k. s. Za nepravdivé označil tvrzení žalovaného, že do dne 15. 11. 2012 byli O. Š., Ing. D. T., J. K., T. G. a žalobce spojenými osobami ve smyslu ů 23 odst. 7 ZDP, když pan J. K., který měl majetkový přínos z provedených transakcí, nikdy nebyl se žalobcem spojenou osobou. "
15. Dále se vymezil proti argumentaci žalovaného a uvedl, že svou argumentaci, že nedošlo k vytvoření umělé struktury a tedy naplnění podmínek zneužití práva, nezakládá toliko na tom, že předmětné transakce fakticky proběhly, ale na tom, že se jednalo o transakce vedené racionálními ekonomickými důvody, a na tom, že se provedená restrukturalizace neodehrála uvnitř skupiny, vedla ke změně vlastnické struktury, k nové akvizici a sjednocení managementu, a měla pro žalobce významný ekonomický přínos, což vylučuje zneužití práva.
16. Následně se žalobce blíže věnoval objektivní podmínce zneužití práva. Předně pojednal o důvodech emise dluhopisů, a uvedl, že tyto byly prokazatelně emitovány v souvislosti s pořízením obchodního podílu na společnosti T. G. s.r.o.. Hlavním motivem emise bylo získání finančních prostředků potřebných pro akvizici 90% podílu od pana J. K., k níž nesporně došlo. S ohledem na obor činnosti žalobce nepřicházelo v úvahu financování bankovními subjekty, a bylo nutné najít alternativní zdroje financování, jež zajistily dluhopisy, jejichž výhodou byla dlouhá splatnost, která měla žalobci umožnit překonat dobu legislativních změn v odvětví a umožnit ekonomický rozvoj žalobce.
17. Za nepravdivé a zmatečné pak označil tvrzení žalovaného, že náklady nepřispěly k dosažení zdanitelných příjmů a proto nebyl naplněn účel ZDP. Pokud správce daně a žalovaný tvrdí zneužití práva, museli dospět k závěru, že byly naplněny podmínky § 24 odst. 1 ZDP a že se tedy jedná o náklady na dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů, resp. za tímto účelem vynaložené. Odmítl také tvrzení žalovaného o absenci ekonomického přínosu transakce, a označil za irelevantní, že k emisi došlo koncem roku 2012.
18. Ke způsobu úhrady závazků a pohledávek zdůraznil, že započtení pohledávek je postaveno na roveň finanční úhradě, k čemuž odkázal na rozsudek NSS č. j. 5 Afs 85/2004 – 40. Samotný fakt, že dluhopisy byly uhrazeny zápočtem, nemůže svědčit o naplnění podmínek zneužití práva. Z pohledu žalobce pak měla transakce stejný finanční dopad na žalobce, jako by získal na svůj bankovní účet finanční prostředky, které by následně použil na úhradu svého závazků (získal aktivum ve formě podílu na společnosti T. G. s.r.o.).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

19. Ke změně právní formy uvedl, že pokud žalovaný spatřuje zneužití práva v přeměně obchodní společnosti s.r.o. na komanditní společnost, toto tvrzení je v rozporu s názorem stejného správce daně – Specializovaného finančního úřadu – v kauze Johnson Contros Czech s.r.o., k čemuž odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 Af 29/2019 – 123, z něhož citoval a dovedl, že změna právní formy na komanditní společnost nemůže být zneužitím práva. Nadto zdůraznil, že volba právní formy daňového subjektu, uspořádání vlastnické struktury a nastavení organizační struktury a rozhodovacích procesů uvnitř podnikatelského uskupení je součástí strategického rozhodování daňového subjektu a s odkazem na rozsudek NSS, č. j. 2 Afs 146/2006 -76, z nějž citoval, uvedl, že správci daně nepřísluší hodnotit efektivitu podnikatelských rozhodnutí.
20. Následně se věnoval otázce důkazního břemene a s odkazem na § 92 odst. 3 daňového řádu uvedl, že jej tíží důkazní břemeno pouze ve vztahu k tvrzením a okolnostem uvedeným v daňovém tvrzení (pouze ve vztahu ke skutkovým otázkám) za kontrolované zdaňovací období. Žalobci proto není známo, z jakého důvodu správce daně požadoval na žalobci objasnit, doložit a prokázat ekonomické opodstatnění jeho strategického rozhodnutí o změně právní formy společnosti T. G. ze společnosti s ručením omezeným na komanditní společnost. Žalobce s poukazem na úpravu komanditní společnosti v zákoně č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích, uvedl, že důsledkem transformace bylo a) Posílení obchodní pozice společnosti T. G. a zvýšení její důvěryhodnosti a kredibility tím, že se jejím neomezeně ručícím společníkem stala akciová společnost se základním kapitálem ve výši 100 mil. Kč a vlastním kapitálem ve výši 81 mil. Kč; b) Minimalizace daňových rizik vyplývajících z případného špatného nastavení transferových cen mezi společnostmi T. G. a žalobcem. Touto strukturou, kdy 99% základu daně, případně 100 % daňové ztráty, se přenáší na žalobce, je prakticky vytvořena z pohledu daně z příjmů právnických osob daňová skupina; a c) Úzké cash flow propojení obou společností. Forma komanditní společnosti umožňuje v průběhu zdaňovacího období distribuovat zisk, případně přijímat úhradu ztráty bez dalších podmínek. Dále žalobce uváděl, že vzhledem k tomu, že komplementář představuje v k.s. statutární orgán, pak žalobce mohl okamžitě začít společnost T. G. k.s. přímo řídit.
21. Závěrem žalobce opětovně zrekapituloval svou předcházející argumentaci, opakovaně zdůraznil, že správce daně splnění testu účelu a cíle právní normy opírá o ničím nepodložená, mnohdy nelogická a zjevně nepravdivá tvrzení, a o posloupnost jednotlivých kroků, které jsou však dle žalobce logické a prokazatelně nevedly k vytvoření umělé struktury. Opětovně zdůraznil, že pan J. K. jako skutečný vlastník obchodního podílu na společnosti T. G. s.r.o. (což má správce daně za potvrzené) nemohl být do transakcí účelově včleněn, transakce neproběhly ve skupině a majetkový prospěch z nich měla nespřízněná fyzická osoba (pan J. K.).
22. Následně se žalobce zabýval naplněním objektivní podmínky (testem motivu transakce). Opětovně zdůraznil, že důvodem emise bylo financování akvizice společnosti T. G. s.r.o., která provozovala v letech 2010 – 2012 loterie (výherní hrací přístroje) v řadě poboček. Oblast loterií podléhala přísné regulaci a ze strany regulátora byla udělena oprávnění provozovat loterie na určitých místech. S ohledem na rostoucí tendenci omezení hazardu bylo velice nepravděpodobné, resp. téměř nemožné získat oprávnění k provozování loterií. Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

na jiných místech (nová místa k provozu byla podřízena souhlasnými stanovisky obcí). Žalobce se v předmětné době nacházel ve složité hospodářské situaci (hospodaření bylo ztrátové), pro posílení pozice žalobce na trhu proto bylo klíčové získání nových míst pro provozování loterijní činnosti. Žalobce v předmětné době provozoval sázkové hry v kasinech. Akvizice společnosti T. G. s.r.o. tak umožnila žalobci rozšířit provoz kasin i do některých provozoven společnosti T. G. s.r.o. (a zajistit tak výnosy z loterijní činnosti žalobce do budoucna), což na druhé straně společnosti T. G. s.r.o. umožnilo na VHP realizovat vyšší sázky, resp. získat vyšší výnosnost VHP (v případě VHP v kasinech byla ze strany regulátora stanovena možnost vyšší výnosnosti než v případě VHP provozovaných v hernách). Žalobce dále posílil svou pozici k výrobcům terminálů a hracích zařízení a k provozovatelům technických her. Žalobce si zajistil své konkurenční postavení s nezanedbatelným podílem na trhu, a přežil na trhu v době, kdy řada konkurenčních společností musel svou činnost ukončit. Poukázal na srovnání vývoje obrátu žalobce ve srovnání se situací na trhu. Transakce měla pro žalobce ekonomický smysl, který se v následujících zdaňovacích obdobích potvrdil v podobě generovaných zdanitelných výnosů z loterijní činnosti. Náklad v podobě úrokových nákladů z dluhopisů ve výši 12 mil. Kč ročně, který s sebou akvizice přinesla, je tak v porovnání s přínosem z této akvizice, kdy si žalobce udržel podíl na trhu a dosáhl významných výnosů z loterijní činnosti, nevýznamný, přiměřený a vynaložený zcela racionálně.

23. Motiv pana J. K. při prodeji podílu byl ekonomický, ze žádné správcem daně tvrzené daňové úspory neměl prospěch, a navíc měl jednoznačný finanční prospěch z prodeje svého podílu, což správce daně nerozporoval. K argumentaci žalovaného, že prospěchem pana J. K. bylo, že neodváděl ze souvisejících úrokových výnosů daň, žalobce namítal, že k dohodě o prodeji došlo již koncem roku 2011, kdy se předpokládalo, že žalobci se podaří získat investory do dluhopisů a z takto získaných dluhopisů bude nákup podílu hrazen. Žádná ze stran tehdy nevěděla, že k úhradě za nákup obchodního podílu dojde emitovanými dluhopisy. Žalovaným tvrzené zvýhodnění nemohlo být jedním z důvodů pro realizaci předmětných transakcí. K vyšší daňové úspory uvedl, že úrokové náklady vyplácené třetím osobám jsou o cca 1,9 mil Kč vyšší než žalovaným tvrzená daňová úspora.
24. Následně se vyjádřil k jednotlivým žalovaným tvrzeným subjektivním skutečnostem svědčícím o zneužití práva.
25. Pokud jde o otázku drobení dluhopisů, žalobce uvedl (obdobně jako v průběhu daňového řízení), představenstvo žalobce nemohlo s péčí řádného hospodáře emitovat v roce 2012 jiné dluhopisy, než o nízké nominální hodnotě např. 1 Kč. Pro příjemce úroků z dluhopisů je podstatný čistý výnos. Pokud by chtělo představenstvo žalobce dosáhnout stejného čistého výnosu při nominální hodnotě dluhopisu např. 1000 Kč, pak by muselo žalobce zatížit vyšším úrokem, což by nebylo v souladu s péčí řádného hospodáře. Nominální hodnota dluhopisu nadto neprokazuje vytvoření umělé struktury. Tento argument dle žalobce prokazuje, že správce daně doměřil daň pouze z důvodu, že žalobce emitoval korunové dluhopisy. Skutečnost, zda byly emitovány dluhopisy v nominální hodnotě 1 Kč či jiné je z pohledu daně z příjmů právnických osob zcela irelevantní. Ačkoliv se žalovaný zaštituje tím, že veškeré realizované transakce je třeba posuzovat a hodnotit ve společném kontextu, fakticky tak nečinil a ignoroval (nebo označil za nerozhodné) zásadní skutečnosti uvedené Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

žalobcem (že odkup podílu byl dohodnut již koncem roku 2011; od počátku bylo dohodnuto, že pan J. K. z důvodu sporů mezi T. a Š. odkoupí 40% podíl na společnosti T. G. s.r.o. od pana Š a že žalobce odkoupí od pana J. K. podíl ve výši 90 %; že žalobce neúspěšně sháněl investory do dluhopisů; že banka by žalobci prostředky na nákup podílu nepůjčila a žalobce byl objektivně nucen uhradit nákup podílu emitovanými dluhopisy; a že restrukturalizace se neuskutečnila ve skupině, když pan K. nebyl osobou spojenou se žalobcem).

26. K otázce emise dluhopisů na konci roku 2012 žalobce opakovaně zdůraznil, že k dohodě mezi J. K. a panem Ing. D. T. došlo již koncem roku 2011 (potvrzeno svědeckými výpověďmi J. K., A. Š., K. S. a J. K. (2) a žalobce již počátkem roku 2012 oslovoval potenciální investory (potvrzeno svědeckými výpověďmi Mgr. O. H a M. Z.), sháněl externí investory. Skutečnost, že k emisi dluhopisů došlo až 30.11.2012, byla dána objektivní příčinou, že žalobce investory nesehnal. Pokud žalovaný poukazuje na skutečnost, že se jednalo o nevěřejnou emisi dluhopisů, pak žalobce namítá, že se nejedná o žádný nestandardní parametr. Dluhopis je cenný papír, který může být veřejně nabízen a s nímž lze obchodovat na regulovaném trhu, nejedná se však o povinnost takto obchodovat. Navíc žalovaným navrhovaný způsob obchodování s sebou nese dodatečné finanční a administrativní náklady, další povinnosti emitenta a s tím spojené sankce při jejich nesplnění. Nelze tedy hovořit o žádném nestandardním znaku, když drtivá většina realizovaných emisí let 2011 a 2012 byla určena pro privátní investory. Závěrem se ohradil proti tvrzení žalovaného ohledně snadného a rychlého získání externích finančních prostředků, k čemuž poukázal na obtíže spojené s veřejnými emisemi dluhopisů.
27. Dále se žalobce opětovně vymezil proti závěru, že emitent a vlastníci korunových dluhopisů jsou spojené osoby nebo osoby, které propojenost se žalobcem účelově obešly. Opakovaně zdůraznil, že pan J. K. nebyl nikdy osobou spojenou s emitentem dluhopisů. Pokud žalovaný staví své závěry na skutečnosti, že pan O. Š. byl držitelem 50 % akcií společnosti E. Q. a.s. a zároveň 50 % společníkem T. G. s.r.o.; Ing. D. T. byl držitelem 50 % akcií společnosti E. Q. a.s. a pan J. K. byl 50% společníkem společnosti T. G.; ve spojení s ust. § 23 odst. 7 písm. a) bod 1. a 2. ZDP., jsou závěry žalovaného v přímém rozporu s platnou právní úpravou. Žalobce citoval z § 23 odst. 7 ZDP a uvedl, že o přímých podílech lze hovořit pouze v případě existence bezprostředních vazeb mezi dvěma subjekty. Přímá kapitálová propojenost se tak může týkat pouze vztahů akciové společnosti/společnosti s ručením omezeným a jejími akcionáři/ společníky nebo mezi akciovými společnostmi/společnostmi s ručením omezeným, které mají alespoň jednoho společného akcionáře/společníka s podílem převyšujícím 25 % na základním kapitálu či hlasovacích právech. O nepřímých podílech lze hovořit v případě, kdy jedna osoba nemá na druhé osobě žádný podíl, ale obě osoby jsou součástí stejného řetězce, v němž jsou jednotlivé články spojené minimálně 25 % přímým podílem na základním kapitálu či hlasovacích právech. Rovněž v tomto případě jsou spojenými osobami i takové osoby, na nichž má shodná osoba přímý nebo nepřímý alespoň 25% podíl. Odkázal k tomu na přílohu č. 1 Pokynu GFŘ D – 34
- Sdělení
- k uplatňování mezinárodních standardů při zdaňování transakcí mezi sdruženými podniky

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

-převodní ceny, a na komentář k ZDP *Wolters Kluwer: Ing. Matěj Nešleha, Mgr. Ing. Radim Bláha*, z nějž citoval.

28. Dle žalobce byly spojenými osobami následující skupiny

- Skupina 1: O. Š. se společností E. Q. a.s.; O. Š. se společností T. G. s.r.o. a společností E. Q. a.s. a T. G. s.r.o. (díky O. Š. vlastnickému na každé společnosti podíl převyšující 25 %);
- Skupina 2: J. K. se společností T. G. s.r.o.; a
- Skupina 3: Ing. D. T. se společností E. Q. a.s.

Závislé transakce (tedy transakce mezi spojenými osobami) pak mohou probíhat pouze ve vztazích uvnitř těchto skupin. Tvzení žalobce, že O. Š. a J. K. nejsou a nebyli kapitálově ani jinak spojenými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP; O. Š. a Ing. D. T. nejsou a nebyli kapitálově ani jinak spojenými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP; J. K. a Ing. D. T. nejsou a nebyli kapitálově ani jinak spojenými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP; J. K. a žalobce nejsou a nebyli kapitálově ani jinak spojenými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP; a Ing. D. T. a žalobce nejsou a nebyli kapitálově ani jinak spojenými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP, je tak zcela v souladu s platnými právními předpisy a naopak tvrzení žalovaného není podloženo žádnými důkazními prostředky.

29. Dále se žalobce opakovaně vyjádřil k „účelovému“ včlenění osoby J. K. (kdy správce daně shledal prvotní odkup 40% podílu a následný prodej 90% podílu za účelové transakce). Žalovaný shodně jako správce daně opominul skutečnost, že pokud by došlo k prodeji 40% obchodního podílu pana O. Š. na společnosti T. G. s.r.o. přímo žalobci, a k prodeji 50% obchodního podílu pana J. K. na společnosti T. G. s.r.o. přímo žalobci, v obou případech zápočtem s emisí dluhopisů, byl by výsledek zcela stejný. V této věci je podstatné, že pan J. K. nebyl prokazatelně při prodeji svého obchodního podílu motivován tvrzenou daňovou úsporou žalobce. Pokud ostatně správce daně považoval za prokázané, že pan J. K. byl skutečným vlastníkem obchodního podílu na společnosti T. G. s.r.o., skutečným vlastníkem dluhopisů žalobce a skutečným příjemcem úroků z těchto dluhopisů, pak nemůže být pravdivé konstatování, že byl do realizovaných transakcí účelově včleněn. I kdyby pan J. K. prodával pouze svůj původní 50% podíl na obchodní společnosti T. G. s.r.o., musel by žalobce emitovat dluhopisy za účelem úhrady kupní ceny tohoto obchodního podílu. Rovněž kupní cena za nákup 40% obchodního podílu od pana O. Š. by musela být hrazena emisí dluhopisů. Žalobce se proto neztotožnil se závěrem, že účel emise měl být tím, že nejprve došlo k odkupu 40% podílu, zastřen.

30. K argumentaci, že šlo o jedinou emisi v historii žalobce, tento uvedl, že ani tato skutečnost nijak neprokazuje vytvoření umělé struktury. Žalobce zjistil nezáměr investorů o jeho dluhopisy, žalovaný ignoruje zákonné podmínky pro emisi před rokem 2012 a nezabývá se ekonomickými potřebami žalobce. K argumentaci, že s ohledem na termín emise a na nominální hodnotu jde o jednu z indicií získání neoprávněné výhody, podotkl, že termín emise ani nominální hodnota dluhopisů nemají z pohledu daně z příjmů právnických osob žádný vliv na daňovou uznatelnost úrokových nákladů.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

31. K úhradě zápočtem vzájemných závazků a pohledávek opakovaně uvedl, že započtení pohledávek je postaveno na roveň finanční úhradě. Samotný fakt, že dluhopisy byly uhrazeny zápočtem, je irelevantní. Žalovaný nadto opominul ekonomickou logiku zápočtu v tomto konkrétním případě. Žalobce prokazatelně nabyl 90% podíl na společnosti T. G. s.r.o. za jeho tržní cenu. Oproti splatnému závazku z titulu úhrady kupní ceny za obchodní podíl, žalobce emitoval dluhopisy. Jedná se o zcela logické a odůvodnitelné operace. Z pohledu žalobce měla tato transakce stejný finanční dopad na žalobce, jako kdyby získal na svůj bankovní účet finanční prostředky, které by následně použil na úhradu svého závazku. Nadto zrekapituloval, že k úhradě nákupu obchodního podílu emitovanými dluhopisy bylo přistoupeno z důvodu, že žalobce nesehnal investory do dluhopisů.
32. Ke způsobu výplaty úroků J. K. uvedl, že pokud měl správce daně za prokázané, že J. K. byl skutečným příjemcem úroků z jim držovaných dluhopisů, tak konstatování správce daně v tomto bodě je zcela irelevantní. Žalovaný v napadených rozhodnutí tvrdí, že se jedná o další v řadě nestandardních okolností, která přispívá k celkovému obrazu transakce, přitom žalobce vyargumentoval, že se nejedná o žádné nestandardnosti.
33. K žalovaným tvrzené absenci ekonomického přínosu akvizice pro žalobce tento předně zrekapituloval, že akvizice sítě heren pro něj má jednoznačný ekonomický smysl. Pokud v roce 2019 realizoval žalobce na původních pobočkách společnosti T. G. tržby ve výši 189 824 217 Kč (tržby VLT ve výši 189 940 267 Kč a tržby za živou hru ve výši 4 883 950 Kč), nelze pochybovat o tom, že akvizice obchodního podílu na společnosti T. G. s.r.o. měla ekonomický smysl. Žalobce k tomuto tvrzení připojil tabulku s tržbami na jednotlivých provozovnách. Následně však zdůraznil, že definitivní závěr, zda byla akvizice společnosti T. G. s.r.o. žalobcem výhodná či nevýhodná, bude možné učinit až na základě „tvrdých“ dat za období od prosince 2012 do listopadu 2032. Pak bude možné poměřit celkový zisk s vyplacenými úroky a vyplacenou jistinou dluhopisů. Do konce roku 2032 nelze objektivně zhodnotit přínos akvizice pro žalobce. K připomínce žalovaného, proč v tabulce figuruje pouze 13 poboček, žalobce uvedl, že jiné provozovny z těch, co původně měla společnost T. G. s.r.o., žalobce již v roce 2019 neprovozoval. Žalobce si tedy žádné pobočky nevybral, ale uvedl všechny v roce 2019 provozované pobočky původní společnosti T. G. s.r.o.
34. K argumentaci žalovaného, že žalobci nešlo o rozšíření heren, neboť se společností T. G. s.r.o. spolupracoval již před akvizicí a v některých hernách měl umístěny stroje uvedl, že žalovaný opomíjí, že J. K. mohl svůj podíl prodat někomu z konkurentů žalobce, což by pro žalobce mělo negativní důsledky. Bylo tedy jednoznačným ekonomickým zájmem žalobce, aby obchodní podíl získal. Nepravdivé je i tvrzení žalovaného, že akvizice nevedla ke zvýšení tržeb, neboť není možné porovnávat prostý vývoj tržeb a je nutné přihlédnout k celkovému vývoji na hazardním trhu a regulaci. Je nutné jej očistit o tržby z heren, které skončily v důsledku regulace. Bylo by nutné simulovat vývoj tržeb bez akvizice. Je zcela zjevné a logické, že nová herna tržby přináší, což žalovaný popírá. Tržby realizované na původních pobočkách T. G. s.r.o. činily v roce 2019 téměř polovinu ze všech tržeb dosažených žalobcem. Provozní výsledek hospodaření připadající na původní pobočky Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

společnosti T. G. činí v roce 2019 částku 45 361 tis. Kč, což žalobce dokládá tabulkou. Náklad v podobě úrokových nákladů z dluhopisů ve výši 12 mil Kč ročně, je tak v porovnání s přínosem z této akvizice nevýznamný, přiměřený a vynaložený zcela racionálně. Následující žalovaným zmiňovaná akvizice podniku společnosti P. g. a.s. pouze potvrzuje expanzivní strategii žalobce zcela v souladu s předchozí akvizicí společnosti T. G. s.r.o.

35. Za nepravdivé měl žalobce i tvrzení žalovaného že od roku 2012 (tj. uskutečnění akvizice) nedošlo u žalobce k růstu vsazených částek, k čemuž odkázal na tabulku předloženou správcem daně (str. 48 Zprávy o daňové kontrole). V roce 2012 činily vsazené částky (sázkové hry - kasina a výherní hrací automaty) celkem 188 520 tis. Kč, v roce 2013 došlo k nárůstu na 213 691 tis. Kč, v roce 2014 došlo k poklesu na 191 329 tis. Kč (což je však stále více oproti roku 2012), v roce 2015 došlo k nárůstu na 231 071 tis. Kč. V letech 2013-2015 tedy došlo v porovnání s rokem 2012 k nárůstu vsazených částek. V letech 2016 a 2017 pak došlo k jejich poklesu. Nutné je však vzít v úvahu rovněž situaci na trhu, která byla v průběhu daňového řízení doložena prezentací k tiskové konferenci Ministerstva financí - Regulace hazardu v ulicích a na internetu ze dne 6. 2. 2019. Z uvedeného materiálu je zřejmé, že od roku 2012 docházelo k velmi významnému poklesu počtu provozoven. Akvizicí společnosti T. G. s.r.o. si žalobce zajistil své konkurenční postavení s nezanedbatelným podílem na trhu, což dokládá mimo jiné i fakt, že žalobce „přežil“ na trhu v době, kdy řada konkurenčních společností musela v důsledku neustále se zpřísnujících legislativních podmínek v oblasti hazardu svou činnost ukončit. Žalobce svá tvrzení dokládá připojenými grafy.
36. Žalobce se také ohradil proti závěru správce daně, že T. G. s.r.o. neprovozovala loterijní činnost. Dle žalobce provozovala loterijní činnost. Do konce roku 2011 (dle tehdy platné právní úpravy) odváděla část výtěžku z provozování výherních hracích přístrojů na veřejně prospěšné účely, k čemu žalobce odkázal na přehled povolených VHP za rok 2011 a vybraná potvrzení od příslušných obcí ohledně použití odvodu části výtěžku za rok 2011. Loterijní daň byla placena společností T. G. s.r.o. od roku 2012, k čemuž žalobce poukázal na výpis z bankovního účtu této společnosti z března 2013, kdy byl placen odvod za 4. kvartál roku 2012 (předčísli bankovního účtu 2655 - odvod z loterií a jiných podobných her). Tvrzení žalovaného, že správce daně neeviduje u společnosti T. G. s.r.o. historicky žádné odvody z loterií, resp. že tato společnost nebyla fakticky společností provozující loterijní činnost, je tedy dle žalobce zcela nepravdivé.
37. K argumentaci, že došlo ke zhoršení hospodářských výsledků žalobce, tento uvedl, že k akvizici společnosti T. G. s.r.o. došlo až na konci roku 2012. V roce 2013 žalobce sice vykázal účetní ztrátu ve výši 24 610 tis. Kč, avšak již v následujícím roce vykázal zisk ve výši 18 640 tis. Kč a v roce 2015 zisk ve výši 7 501 tis. Kč. Údaje za tyto roky žalovaný opominul. Navíc, jak vyplývá přímo z tabulky předložené správcem daně (str. 49 Zprávy o daňové kontrole), správce daně uvedl hospodářský výsledek žalobce za rok 2014 představující ztrátu 18 640 tis. Kč, zatímco se ve skutečnosti jedná o zisk v uvedené výši. Bylo by nesmyslné, aby byl žalobce ochoten zaplatit nespojené osobě J. K. 55 mil. Kč plus úroky za akvizici 50% podílu, pokud by tato akvizice nedávala ekonomický smysl.
38. K argumentaci, že akvizice měla sloužit k zastření účelu emise dluhopisů žalobce opakovaně uvedl, že J. K. byl 6 let vlastníkem cca 50% podílu o hodnotě cca 50 mil. Kč. Dle žalobce je Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

nedává smysl, aby se J. K. zbavil svého podílu, aby poskytl žalobci daňovou výhodu. Nadto J. K. prodal na přelomu 2010, 2011 svůj podíl na společnosti L. M. a.s., na společnosti s tržbami za rok 2010 cca 343 mil. Kč, kde působil i v představenstvu, protože se rozhodl prodat své podíly v hazardních firmách, což žalovaný nerozporuje. Pan J. K. tedy nebyl žádný „bílý kůň“, který byl účelově včleněn do transakce emise dluhopisů.

39. Ke tvrzené účelové konstrukci jednotlivých transakcí žalobce uvedl, že J. K. spoluzaložil společnost T. G. s.r.o., přičemž se rozhodl svůj podíl prodat a na konci roku 2011 uzavřel ústní dohodu s panem T. o prodeji 90% obchodního podílu za kupní cenu 100 mil Kč. Je zcela irelevantní argument žalovaného, že pan Tůma vlastnil koncem roku 2011 podíl pouze ve výši 50%, protože byl prokazatelně dohodnut s panem Šmejkalem na odkupu jeho 40%ního obchodního podílu. Zásadní skutečností je, že se pan J. K. s Ing. D. T. dohodli a odsouhlasili si cenu. Zpochybňování ústní dohody žalovaným pouze svědčí o účelovosti jeho postupu. V roce 2012 sháněl pan T. financování této akvizice, a to formou emise dluhopisů. Svědci potvrdili, že jim dluhopisy byly nabízeny. Až poté, co se panu T. nepodařilo sehnat financování, nabídl J. K. prodej dluhopisů žalobce zápočtem. Pan J. K. si nejprve odsouhlasil s panem Š., že platba zápočtem s kupní cenou dluhopisů za jeho 40% obchodní podíl je pro pana Š. akceptovatelná a následně panu T. tuto nabídku akceptoval. Poté byly koncem roku 2012 emitovány předmětné dluhopisy a žalobcem realizována akvizice společnosti T. G. s.r.o. Transakce se neuskutečnily ve velmi krátkém časovém úseku, pan J. K. učinil dohodu s D. T. na konci roku 2011, tj. cca rok před emisí, k čemuž žalobce opakovaně poukázal na svědecké výpovědi. Zároveň brojil proti neprovedení výslechu svědka JUDr. K.
40. Žalobce uvedl, že již ve Vyjádření k Seznámení namítal, že žalovaný fakticky neprovedl hodnocení důkazních prostředků a toto pouze převzal od správce daně. Došlo k porušení zásady dvojinstačnosti řízení, kdy toto hodnocení prezentuje jako vlastní.
41. K tvrzení, že stěžejní kroky transakce proběhly v rozmezí dvou měsíců, žalobce uvedl, že jim předcházelo dlouhé období, kdy byla tato transakce plánována a dohodnuta, k čemuž zrekapituloval svou předchozí argumentaci a zdůraznil, že i ústní dohoda je v českém právu právním úkonem.
42. Žalobce dále brojil proti závěru žalovaného, že navýšení základního kapitálu provedené ke dni 25. 11. 2012 souvisí s emisí a akvizicí společnosti T. G. s.r.o. Zdůraznil, že k navýšení základního kapitálu společnosti E. Q. a.s. (žalobce) o 70 mil. Kč došlo výhradně z důvodu legislativní změny zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „ZoL“). Žalobce provozoval v předmětném období rovněž živou hru, dle § 2, písm. i) ZoL. ZoL ve znění platném do konce roku 2011 stanovil v § 4, odst. 8, že sázkové hry podle § 2 písm. i) může provozovat akciová společnost, jejíž veškeré akcie znějí na jméno, je založena k provozování těchto her a výše základního jmění činí minimálně 30 mil. Kč. Novelou zákona č. 300/2011 Sb., došlo k legislativní změně, kdy loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. i) ZoL může provozovat akciová společnost, přičemž základní kapitál této akciové společnosti musí činit nejméně 100 mil. Kč (dle § 4, odst. 9, písm. b ZoL). Novela nabyla účinnosti k 1. lednu 2012 s tím, že dle přechodných ustanovení provozovatelé, kteří provozují loterie a jiné podobné hry na základě povolení vydaného podle zákona o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném před 1. lednem 2012, předloží povolujičímu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

orgánu do 1. ledna 2013 smlouvu o užití části výtěžku podle § 4d odst. 2 tohoto zákona a nejpozději k tomuto datu doloží také způsob splacení a výši základního kapitálu podle § 4 odst. 9 písm. b), odst. 10 až 12 tohoto zákona. Zvýšení základního kapitálu v roce 2012 na výši 100 mil. Kč tak bylo nezbytnou legislativní podmínkou pro možnost provozovat živou hru.

43. Žalobce shrnul, že žalovaný založil své závěry na argumentaci v přímém rozporu se zněním ZDP, na zjevně nepravdivých tvrzeních, na hodnocení pouze vybraných skutečností a účelovém hodnocení důkazních prostředků a jednotlivých skutečností ve snaze obhájit závěry o zneužití práva. Žalobce prokázal ekonomický motiv a výrazný ekonomický přínos. Samotná přeměna na komanditní společnost není zneužitím práva, transakce měla jednoznačný ekonomický důvod (zvýšení bonity T. G. s.r.o. jakožto nájemce lukrativních prostor), a pozitivní vliv na obchodní partnery společnosti T. G. s.r.o. Správce daně ani žalovaný neprokázali, že hlavním motivem transakcí je motiv daňový a že ekonomické motivy provedených transakcí jsou toliko marginální, od nichž je možno při hodnocení hospodářského smyslu transakcí odhlédnout. Přitom důkazní břemeno leží v daném případě pouze a výhradně na správci daně/žalovaném. Nebylo prokázáno naplnění subjektivní podmínky zneužití práva.
44. Závěrem žalobce brojil proti neprovedení výsledku svědka JUDr. J. K., advokáta, který se podílel na přípravě předmětných transakcí. Žalobce hodlal svědeckou výpověď prokázat (i) nesprávnost závěru žalovaného, že všechny transakce proběhly v intervalu cca 2 měsíců a (ii) motivaci předmětných transakcí jinými než daňovými důvody. Pokud advokát připravující smluvní podklady není současně smluvní stranou, není důvod, proč by měl být na těchto smlouvách uveden. Z argumentu žalovaného, že na uzavřených smlouvách realizované transakce „nefigurují“ JUDr. K. nicméně vyplývá, že žalovanému bylo zřejmé, o jaké konkrétní smlouvy se jednalo a svým tvrzením, že žalobce ve svém návrhu ani neuvedl, jakých konkrétních událostí byl navržený svědek přítomen, na čem konkrétním se podílel, se pouze snaží navodit (nepravdivý) dojem, že návrh svědka nebyl dostatečně konkrétní, aby na základě toho mohl svědeckou výpověď účelově odmítnout. Tomu odpovídá i dle žalobce účelové odmítnutí výpovědi ve věci druhého bodu návrhu, tj. motivace předmětných transakcí jinými než daňovými důvody. Podstata svědecké výpovědi je v tom, že svědek popisuje, co vlastními smysly viděl, slyšel. Dle žalobce je tak nelogické tvrzení žalovaného, že svědek nemůže být vyslýchán o svých názorech a nepřisluší mu, aby vnímané skutečnosti hodnotil, což žalobce ani nenavrhoval. Žalobce uváděl, že navrhovaný svědek může mít povědomí nejen o motivaci jednotlivých účastníků, ale i o vztazích mezi nimi, což je z celkového kontextu důležité. Svědek tedy nebyl navrhován k tomu, aby sděloval „své názory“ ohledně motivace předmětných transakcí, ale to, co vlastními smysly ohledně motivace předmětných transakcí vnímal.
45. Žalovaný zdůvodnil odmítnutí provedení výsledku svědka nadbytečností, nekonkrétností návrhu, jakož i absencí vypovídající potence, kdy nadto žalovaný považoval skutkový stav za řádně zjištěný vycházející z dostatečného penza konkrétních důkazů. Dle žalobce však důvody žalovaného pro odmítnutí svědecké výpovědi nemohou obstát. To potvrzuje postup Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

prvostupňového správce daně, který svědka předvolal ve věci souvisejících zdaňovacích obdobích v probíhajícím postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období roku 2018, od 1. 1. 2019 do 30. 11. 2020 a od 1. 12. 2020 do 30. 11. 2021. Specializovaný finanční úřad, Územní pracoviště v Brně, svědka předvolal. Jeho výslech uskutečněný dne 27. 6. 2024, je zaznamenán v protokole č.j. 124910/24/4230-23791-712428, potvrdil obě skutečnosti, tj. jednak motivaci zúčastněných stran k prodeji obchodního podílu a to, že pan J. K. chtěl prodat 90 % obchodní podíl na společnosti T. G. s.r.o. a jednak i existenci ústních dohod mezi zúčastněnými stranami již na konci roku 2011, a tedy nesprávnost závěru žalovaného, že všechny transakce proběhly v intervalu cca 2 měsíců. Žalovaný oproti tomu odepřel provedení svědecké výpovědi účelově, zjevně v obavě, aby svědeckou výpovědi nebyly prokázány skutečnosti vyvracející závěry žalovaného. Za situace, kdy svědeckou výpovědi byly potvrzeny shora uvedené skutečnosti (byť v řízení za navazující zdaňovací období), nelze objektivně tvrdit, že žalovaný ke svým závěrům disponuje celistvým souborem důkazů, a současně zcela nezákonně odmítat provedení navrhovaných důkazů.

46. Dále není nepodstatné, že žalovaný v případě zdaňovacího období roku 2015 rozhodoval na samém konci prekluzivní lhůty pro stanovení daně. Tato skutečnost však nemůže být kladena k tíži žalobce, jsou to totiž daňové orgány, které v souladu s daňovým řádem vedou daňová řízení, přičemž z průběhu řízení prokazatelně plyne, že žalobce se na délce daňového řízení nijak nepříčinil.
47. Dle žalobce bylo odmítnutí provedení navrhované svědecké výpovědi JUDr. K. z výše uvedených důvodů nezákonné a krátilo žalobce na jeho ústavně zaručeném právu na spravedlivý proces
48. Žalobce žádal, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

49. Žalovaný úvodem zrekapituloval zjištěný skutkový stav a žalobní argumentaci žalobce. K otázce zneužití práva předně odkázal na svou argumentaci v napadeném rozhodnutí a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2022, č.j. 4 Afs 376/2021-60 a ze dne 30.9.2022, č.j. 1 Afs 103/2022-36. Uvedl, že zákonem stanovená možnost emise dluhopisů představuje pobídku k financování podnikání získáním finančních prostředků dluhem z cizích zdrojů, jejím primárním smyslem tak je zajištění externího zdroje financování, čili získání dodatečného kapitálu. K tomu však v případě žalobce nedošlo, neboť emisí dluhopisů v prosinci roku 2012 žalobce nové finanční prostředky nezískal. Hlavním smyslem transakce bylo dle žalovaného dosáhnout splnění podmínek daňové uznatelnosti nákladových úroků z dluhopisů tak, že v konečném výsledku byla eliminována daňová povinnost na DPPO jak komanditní společnosti T. G. s.r.o., tak žalobce a vyplaceny úroky z držby dluhopisů zainteresovaným osobám (výhradně původním vlastníků skupiny tvořené žalobcem a společností T. G. s.r.o.), a to O. Š., Ing. D. T. a J. K., nezatížené srážkovou daní. Toho bylo dosaženo prostřednictvím navýšení základního kapitálu žalobce, poté akvizicí podniku T. G. s.r.o. financovanou korunovými dluhopisy žalobce a následně přeměnou právní formy společnosti T. G. s.r.o. ze společnosti s ručením omezeným na komanditní společnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

50. Žalovaný dále podotknul, že navýšení základního kapitálu žalobce o částku 70 mil. Kč a úpis akcií předem určenému zájemci O. Š. nebylo provázeno pohybem finančních prostředků a proběhlo pouze účetně, započtením proti závazku žalobce vůči O. Š. vzniklého z postoupení pohledávky O. Š. žalobci dne 2. 12. 2012, tedy krátce před vlastním navýšením základního kapitálu. Navýšením základního kapitálu žalobce bylo zajištěno to, aby na úroky plynoucí z korunových dluhopisů žalobce nedopadly podmínky dle § 25 odst. 1 písm. w) ZDP, které omezují možnost uplatnění finančních nákladů z úvěrových finančních nástrojů poskytnutých spojenou osobou v daňově účinných nákladech.
51. Převod 40% podílu O. Š. ve společnosti T. G. s.r.o. na J. K. pak žalovaný označil za nedílnou součást účelového postupu žalobce. Pokud měl J. K. v úmyslu opustit byznys hazardu a chtěl se zbavit svého 50% podílu, pak zcela účelově tomuto prodeji předcházela koupě dalších 40 % podílu od O. Š. Ačkoli byla na základě úpisu dluhopisů žalobce realizována akvizice společnosti T. G., nedošlo k žádnému zásadnímu ekonomickému přínosu této akvizice pro žalobce, avšak držitelům dluhopisů žalobce vznikl nárok na protiplnění v podobě úroků z jejich držby a nárok na úhradu jmenovité hodnoty dluhopisů žalobce k datu splatnosti těchto dluhopisů ve výši 100 000 000 Kč. Žalovaný poukázal na to, že pokud by držitelé dluhopisů obdrželi plný deklarovaný úrok až do splatnosti dluhopisů (tedy ročně 12 000 000 Kč za roky 2012 až 2032), činily by úroky částku ve výši celkem 240 mil. Kč (za stavu právní úpravy platné v okamžiku úpisu, v částce není zahrnuto zdanění srážkovou daní v letech 2020 až 2032 vlivem novely ZDP provedené zákonem č. 364/2019 Sb.), což je 2,4krát více, než vlastní hodnota pořízeného obchodního podílu.
52. Změna právní formy T. G. s.r.o. na komanditní společnost byla dle názoru žalovaného provedena rovněž z důvodu dosažení nenaplnění podmínek dle ust. § 19 odst. 3 ZDP (časový test), resp. ust. § 25 odst. 1 písm. zk) ZDP, neboť podmínkou aplikace tohoto ustanovení je jeho platnost pouze pro vybraný typ obchodních společností (s.r.o., a.s. nebo družstvo), nikoliv společností osobních, jakou je komanditní společnost.
53. K subjektivní podmínce zneužití práva žalovaný uvedl, že o jejím naplnění svědčí společně následující skutečnosti: (i) drobení dluhopisů, (ii) emise dluhopisů na konci roku 2012, (iii) emitent a vlastníci korunových dluhopisů jsou spojené osoby nebo osoby, které propojenost s žalobcem účelově obešly, (v) účelové včlenění osoby J. K. do transakcí, (vii) úhrady zápočtem vzájemných závazků a pohledávek, (viii) způsob výplaty úroků J. K., (ix) absence racionálního ekonomického přínosu akvizice pro žalobce, a (x) účelová konstrukce a realizace kroků v krátkém časovém úseku. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadená rozhodnutí.
54. K objektivní podmínce zneužití práva žalovaný uvedl, že o jejím naplnění svědčí společně následující skutečnosti: (i) vytvoření pohledávky/závazku akvizicí T. G. s.r.o. spojené s vydáním korunových dluhopisů v exponovaném čase před změnou ZDP, (ii) absence získání jakýchkoliv finančních zdrojů pro rozvoj společnosti, (iii) nulové finančními toky nahrazené zápočty a (iv) přeměna právní formy společnosti T. G. s.r.o. ze společnosti s ručením omezeným na komanditní společnost. Tyto transakce popřely základní smysl a účel daňově uznatelného výdaje (nákladu) dle § 24 odst. 1 ZDP. Postupný sled uměle vytvořených skutečností, celková provázanost a vzájemná existence dílčích kroků transakce umožnila

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

žalobci získání neoprávněného daňového zvýhodnění v podobě nákladových úroků z dluhopisů, kdy v konečném výsledku byla eliminována daňová povinnost na DPPO jak komanditní společnosti T. G. s.r.o., tak žalobce a vyplacení úroků z držby dluhopisů nezatížené srážkovou daní.

55. Žalovaný odkázal na § 24 odst. 1 ZDP, pročež uvedl, že jsou-li výdaje (náklady) vynakládány za účelem dosažení příjmů (i při pouhé možnosti očekávat příjmy), reálného zajištění, a udržení příjmů existujících, nejsou-li uplatňovány opakovaně, a jsou prokázány ve věcné a časové souvislosti, je tím naplněn i judikaturou dovozený účel a úmysl zákonodárce k tomu je relevantně od příjmů (výnosů) odečíst, aby docházelo k podpoře a rozvoji podnikání. Uplatnit úroky z emitovaných dluhopisů do daňově uznatelných nákladů je možné za podmínky ekonomicky racionálního chování daňového subjektu. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1.4.2004, č.j. 2 Afs 44/2003-73, z nějž citoval. V případě žalobce dotčené úrokové náklady po vydání dluhopisů k dosažení očekávaných zdanitelných příjmů ničím nepřispěly, přestože jejich formálnímu uplatnění do daňově uznatelných výdajů (nákladů) fakticky nic nebránilo. Hlavním cílem souhrnu transakcí bylo pouze formální zajištění příznivější daňové situace v podobě nižšího základu daně z příjmů právnických osob, a to vše po dobu minimálně 20 let od emise dluhopisů žalobce. Skutečnost, že vznikají úrokové náklady, u nichž se předpokládá jejich daňové uplatnění na straně emitenta, v kombinaci s příznivým daňovým zaokrouhlovacím režimem u úrokových příjmů na straně příjemců (držitelů korunových dluhopisů), v důsledku čehož úroky z korunových dluhopisů s nominální hodnotou 1 Kč, nejsou reálně dani z příjmů podrobeny, představuje dle žalovaného nespornou daňovou výhodu, která se přičí smyslu a účelu normy.
56. K otázce unesení důkazního břemene daňovými orgány žalovaný uvedl, že daňové orgány naplnění znaků zneužití práva prokázaly, k čemuž odkázal na napadená rozhodnutí. Nadto doplnil, že správce daně výzvami č.j. 103803/18/4230-23792-711038, ze dne 3.7.2018, č.j. 414/19/4230-23792-711038, ze dne 4.1.2019, č.j. 2094/20/4230-23791-711038, ze dne 14.1.2020, č.j. 89317/20/4230-23791-711038, ze dne 26.5.2020, č.j. 90923/22/4230-23792-706426, ze dne 18.5.2022, č.j. 151560/22/4230-23791-712428, ze dne 5.9.2022, č.j. 90947/22/4230-23792-706426, ze dne 18.5.2022, č.j.151562/22/4230-23791-712428, ze dne 5.9.2022 č.j. 90950/22/4230-23792-706426, ze dne 18.5.2022 a č.j. 151564/22/4230-23791-712428, ze dne 5.9.2022 a rovněž v rámci několika protokolovaných jednání, vyzval žalobce mimo jiné k prokázání přímé souvislosti mezi uplatněnými náklady ve formě úroků z dluhopisů a očekávanými příjmy a požadoval rovněž doložit, že tento výdaj odpovídá běžnému ekonomicky racionálnímu chování a že daňové výhody nebyly hlavním důvodem vydání dluhopisů. Žalobci byl dán dostatečný časový prostor, aby správci daně vysvětlil, že jím provedené transakce spojené s emisí dluhopisů žalobce v roce 2012 měly ekonomicky racionální smysl. Žalobce se v reakci na předmětné výzvy snažil prokázat účelnost emitovaných dluhopisů. Žalovaný i správce daně respektovali, že důkazní břemeno k prokázání existence zneužití práva leží na nich, přičemž jestliže se žalobce rozhodl určitá vysvětlení v rámci odpovědi na výzvy správce daně poskytnout, měl je také podložit relevantními důkazy, což žalobce neučinil. Správce daně není povinen domýšlet všechny představitelné varianty, v nichž by mohla hypoteticky daná operace žalobci něco přinést. Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Tvrzení žalobce o racionálních ekonomických důvodech realizovaných kroků transakce nebyla jím předloženými důkazními prostředky prokázána a byla zpochybněna a vyvrácena zjištěními správce daně. Žalovaný uzavřel, že správce daně i žalovaný snesli dostatek skutečností podložených relevantními důkazy, které prokazují, že emise korunových dluhopisů na konci roku 2012 postrádala pro žalobce ekonomicky racionální smysl.

57. Dále se žalovaný ohradil proti tvrzení žalobce, že jeho závěry jsou v rozporu s faktickým stavem, důkazními prostředky, právními předpisy a judikaturou.
58. K hodnocení důkazních prostředků předně uvedl, že dostal své přezkumné povinnosti dle § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu, když se vypořádal se všemi odvolacími námitkami a jeho správní úvaha je vyjádřena v logických návaznostech na všechna skutková zjištění, z nichž při svém rozhodnutí vycházel. Dle žalovaného z napadených rozhodnutí jasně plyne, jaké otázky považuje za rozhodné, vzájemná souvislost jeho jednotlivých úvah i nosné důvody jsou zřetelné. Stejně dostačujícím způsobem bylo v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu vyjádřeno i vyhodnocení důkazů včetně úvah, které daňové orgány k závěru o zneužití práva dovedly. Všechny důkazní prostředky byly hodnoceny jednotlivě a v jejich vzájemných souvislostech, bylo přihlédnuto ke všem relevantním skutečnostem, které v řízení vyšly najevo. Žalobce byl v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu seznámen se skutečnostmi zjištěnými při dokazování v odvolacím řízení a jejich vyhodnocením, přičemž měl možnost se k nim vyjádřit a také s důvody pro neprovedení navržených svědeckých výpovědí, k čemuž žalovaný odkázal na Seznámení a Sdělení.
59. K argumentaci stran uměle vytvořené struktury za účelem získání neoprávněné daňové výhody žalovaný uvedl, že nezpochybňuje, že se transakce uskutečnily, avšak daňovými orgány popsany ucelený řetězce vzájemně souvisejících transakcí byl realizován uměle. Tato umělost spočívá ve vzájemném vztahu transakcí, načasování a absenci racionálního ekonomického odůvodnění, přičemž absence kteréhokoliv článku řetězce transakce či události by znamenala zánik daňového zvýhodnění, které žalobce a další zainteresované osoby (původní vlastníci skupiny tvořené žalobcem a společností T. G.) těmito kroky získali v rozporu se smyslem a účelem ZDP.
60. Ke změně právní formy pak žalovaný uvedl, že žalobce emisí dluhopisů financoval nákup obchodního podílu v obchodní společnosti s ručením omezeným, který prakticky okamžitě vyměnil za nárok komplementáře na podíl na zisku komanditní společnosti. Právě v této přeměně žalovaný spatřoval zneužití práva, neboť kdyby ke změně právní formy nedošlo, úroky z dluhopisů by naplněním časového testu 12 měsíců (§ 19 odst. 3 ZDP) nebyly ve smyslu ust. § 25 odst. 1 písm. zk) ZDP daňově relevantní, neboť by představovaly výdaj, náklad mateřské společnosti související s držbou podílu v dceřiné společnosti. V důsledku přeměny se vztah mateřské a dceřiné společnosti nenaplnil a finanční náklady se staly dle ZDP daňově uznatelné.
61. Žalovaný zdůraznil, že jednotlivé kroky spojené s transakcí se odehrávaly uvnitř struktury skupiny a vedly pouze k přeskupení majetku původních tří vlastníků – fyzických osob a k zadlužení žalobce dluhopisovými úroky. Vytvoření umělé struktury prokazuje sled kroků, v nichž správce daně nespatořoval žádný racionální ekonomický smysl a ani sám žalobce racionální ekonomické důvody realizovaných kroků neprokázal.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

62. Ke spojenosti osob pak žalovaný s odkazem na napadená rozhodnutí uvedl, že O. Š. se jako držitel 50 % akcií (tedy více než 25 %) přímo podílel na hlasovacích právech žalobce a zároveň jako 50 % společník T. G. s.r.o. se 50 % přímo podílel na základním kapitálu této osoby. Ing. D. T. se jako držitel druhých 50 % akcií přímo podílel na hlasovacích právech žalobce a J. K. jako druhý 50 % společník T. G. s.r.o. se svými 50 % přímo podílel na základním kapitálu společnosti T. G. s.r.o. Do dne 15. 11. 2012 byli O. Š., Ing. D. T., J. K., společnost T. G. a žalobce spojenými osobami ve smyslu ust. § 23 odst. 7 ZDP. Právě převodem 40 % podílu O. Š. na J. K. bylo dosaženo toho, že ode dne 15. 11. 2012 nebyli J. K. ani Ondřej Smejkal spojenou osobou ve smyslu ust. § 23 odst. 7 ZDP. J. K. nejprve pořídil 40% obchodní podíl ve společnosti T. G. s.r.o. od druhého společníka O. Š., v důsledku této transakce se stal 90 % společníkem ve společnosti T. G. s.r.o., aby následně o 7 dní později převedl takto nabytý obchodní podíl na žalobce. O. Š. (člen představenstva žalobce) a Ing. D. T. (předseda představenstva žalobce) se jako akcionáři a účastníci valné hromady žalobce shodli a podíleli na realizaci emise korunových dluhopisů žalobce i na akvizici společnosti T. G. s.r.o., tj. za žalobce společně shodně jednali. Jak je uvedeno na str. 51 Zprávy o daňové kontrole, i přes žalobcem tvrzené rozepře spolu tyto osoby nadále působily jako akcionáři a členové představenstva nejenom žalobce, ale také např. v obchodní korporaci R. s.r.o. (IČ:X), B. s.r.o. (IČ:X) a E. s.r.o. (IČ:X). Do dne 15. 11. 2012 byly subjekty - žalobce a společnost T. G. s.r.o. propojeny ve smyslu ust. § 23 odst. 7 ZDP přes osobu O. Š. Restrukturalizace vedla k takové změně, že z původních tří vlastníků podniků žalobce a společnosti T. G. s.r.o. vystoupili J. K. a Ing. D. T. a jejich podíly byly převedeny ve prospěch O. Š. Vlastnická struktura se změnila v tom, že žalobce je namísto přímého ovládní dvěma fyzickými osobami ovládná jedinou fyzickou osobou, a to O. Š. Společnost T. G. s.r.o. je namísto přímého ovládní dvěma fyzickými osobami nepřímou ovládná jedinou, a to totožnou fyzickou osobou, O. Š. Z uvedeného vyplývá, že restrukturalizace se odehrála uvnitř skupiny.
63. K tvrzené nespojenosti J. K. se žalobcem, žalovaný uvedl, že z obou svědeckých výpovědí J. K. vyplynulo, že J. K. a O. Š. jsou dlouholetými blízkými přáteli, kteří byli zároveň spoluvlastníky společnosti L. M. a.s., společnosti T. G. s.r.o., společnosti J.J.N. a.s. a společnosti MAXI-star spol. s r.o. Podle této výpovědi měl O. Š. celou dobu povědomí o tom, že jeho obchodní podíl bude převeden na žalobce a za jakou cenu. Tato skutečnost svědčí o tom, že účelem převodu 40 % obchodního podílu ve vlastnictví O. Š. na J. K. bylo vyloučit z finální akvizice O. Š., který by byl ve vztahu k žalobci posuzován jako spojená osoba, kdyby k převodu obchodního podílu bez mezičlánku nedošlo. Účelovost převodu 40 % obchodního podílu ve vlastnictví O. Š. na J. K. lze spatřovat rovněž v tom, že tímto krokem se zároveň i J. K. stal s žalobcem nespojenou osobou. Žalovaný argumentoval, že i když po formální stránce nebyly po určitý časový úsek shora uvedené zainteresované osoby s žalobcem spojené, lze na tyto osoby pohlížet jako na osoby spojené, neboť účelovými kroky transakce bylo využito situace, kdy J. K. chtěl svůj 50 % podíl ve společnosti T. G. s.r.o. prodat, a tak byl účelově včleněn do pozice hlavního aktéra akvizice, aby tak byl zastřen skutečný hlavní účel emise.
64. Za jednu z podstatných nestandardních okolností vyhodnotil žalovaný také skutečnost, že dluhopisy byly hrazeny zápočtem vzájemných závazků a pohledávek. Účelem dluhopisů je Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

primárně získání peněžních prostředků od investorů, a to v poměrně krátkém čase, tedy získání externích zdrojů na realizaci konkrétních projektů (rozvoj financování). Provedenými zápočty vzájemných závazků a pohledávek za dluhopisy žalobce však žalobce žádné nové finanční prostředky na rozvoj svého podnikání nezískal. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudky NSS ze dne 31.5.2022, č.j. 4 Afs 376/2021-60, ze dne 19.12.2023, č.j. 4 Afs 262/2022-87 a ze dne 22.3.2022, č.j. 4 Afs 109/2022-32, z nichž citoval.

65. K absenci racionálního ekonomického přínosu akvizice společnosti T. G. s.r.o. žalovaný k argumentaci žalobce uvedl, že nerozporoval cenu akvizice, nýbrž ekonomickou racionalitu úpisu dluhopisů a způsob nastavení všech kroků transakce mezi spojenými osobami, tj. i těmi, které propojenost „účelově obešly“. S odkazem na napadená rozhodnutí uvedl, že správce daně zaslal společnosti T. G. s.r.o. výzvu k poskytnutí informací, ve které požadoval doložit přehled provozoven a doložení smluvních vztahů. Nahlédnutím do živnostenského rejstříku správce daně zjistil, že na adresách uvedených v předloženém seznamu provozoven nemá obchodní korporace T. G. s.r.o. v letech 2010 až 2012 ani jindy registrovány žádné provozovny. Z účetních závěrek správce daně zjistil, že T. G. s.r.o. nedisponovala žádným dlouhodobým hmotným či movitým majetkem. Tvrzení žalobce, že na základě akvizice obchodního podílu v T. G. s.r.o. měla vzniknout příležitost provozovat loterie a hrací automaty ve větším měřítku, je liché, neboť od společnosti T. G. s.r.o. správce daně zjistil, že již od 1. 8. 2011 působila ve sdružení (mimo jiné) s žalobcem, a to za účelem zajištění provozování loterií a jiných her ve sjednaných nebytových prostorách. Skutečnost, že v prostorách, kde společnost T. G. s.r.o. působila, provozoval žalobce hazard již před nákupem obchodního podílu v T. G. s.r.o., potvrdily svědecké výpovědi K. S. a J. K. Žalobce tedy v oblasti loterií s předmětnou společností v této oblasti již dávno spolupracoval.
66. Žalovaný poukázal na str. 48 až 50 Zprávy o daňové kontrole kde provedl správce daně ekonomickou analýzu. Z ní vyplývá, že od roku 2012, tj. od uskutečnění akvizice, nedošlo u žalobce k růstu vsazených částek souvisejících s provozováním hazardních her, naopak docházelo k jejich kontinuálnímu poklesu. Žalobce jako komplementář společnosti T. G. realizoval z tohoto titulu výnosy od roku 2015 do roku 2017 (v letech 2013, 2014 a 2018 byla převedena do základu daně komplementáře ztráta). Z analyzovaného období roku 2013 až roku 2017 byl z pozice komplementáře realizován nejvyšší výnos v roce 2015, a to ve výši 5 234 000 Kč. Z uvedeného dle žalovaného vyplývá, že výnosy z titulu pozice komplementáře zdaleka nepokrývaly ani nákladové úroky z emitovaných dluhopisů, které činily 12 mil. Kč ročně. Ke zvýšení objemu došlo až od roku 2018, kdy jej lze však jednoznačně vysvětlit realizovaným převodem části závodu společnosti P. G. a.s. na žalobce, který zahrnoval také převod provozoven heren a kasin, včetně všech práv, povinností a smluvních vztahů k těmto provozovnám. Daňové orgány unesly svoje důkazní břemeno v této věci, neboť prokázaly existenci shora uvedených skutečností, kterými vyvrátily tvrzení žalobce o tom, že ekonomický smysl provedené akvizice spočíval v získání nových poboček provozovaných společností T. G. a o „synergickém efektu“, který se měl projevit v jeho ekonomických výsledcích následujících období.
67. K žalobcem uváděným tržbám na pobočkách žalovaný uvedl, že žalobce nezískal akvizicí společnosti T. G. s.r.o. žádné provozovny, ale smluvně umístěné právo na umístění hracích Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

automatů vypověditelné ve lhůtě 6 měsíců. Ze skutečností zjištěných správcem daně vyplývá, že na adresách uvedených v seznamu nemá společnost T. G. s.r.o. v období před akvizicí žádnou provozovnu zapsanou v živnostenském rejstříku a v účetních výkazech nevykazuje žádný dlouhodobý hmotný ani nehmotný majetek, což vypovídá o tom, že žádné hrací automaty nevlastnila. Společnost T. G. s.r.o. tedy v pobočkách fakticky loterijní činnost neprovozovala, měla zde na starosti nájem části prostor k umístění hracích automatů, k čemuž žalovaný odkázal na napadená rozhodnutí, či provozování pohostinství (dle svědkyně K. S.).

68. Žalovaný nepopřel, že na str. 49 Zprávy o daňové kontrole je v Tabulce 9 uveden hospodářský výsledek za rok 2014 představující ztrátu - 18 640 tis. Kč, zatímco správný údaj měl být zisk 18 640 tis. Kč. To však dle žalovaného nic nemění na skutečnosti, že v roce 2014 byla do základu daně žalobce z titulu pozice komplementáře společnosti T. G. s.r.o. převedena daňová ztráta ve výši - 3 272 tis. Kč (tabulka 9 na str. 49 Zprávy o daňové kontrole). Z uvedeného plyne, že společnost T. G. s.r.o. svou činností ke kladnému hospodářskému výsledku žalujícího v roce 2014 rozhodně nepřispěla. Žalobce v odvolacím řízení ekonomickou analýzu správce daně nijak nevyvrátil a nečiní tak ani v podané žalobě předloženými tabulkami a grafy. Žalovaný nehodnotil jeho podnikatelské aktivity žalobce z pohledu podnikatelských záměrů, nýbrž pouze optikou ZDP. Soukromoprávní pozadí jednání a „veřejnoprávní efekty v oblasti daňového práva“ nelze zaměňovat.
69. K „dodatečným“ důkazním prostředkům předloženým žalobcem žalovaný uvedl, že žalobci nic nebránilo předložit je již v daňovém řízení. S odkazem na rozsudky NSS ze dne 30.4.2019, č.j. 1 Afs 19/2019-30, , či ze dne 25.3.2021, č.j. 6 Afs 223/2020-28, uvedl, že těžiště dokazování v tkví v daňovém řízení a řízení před správním soudem není pokračováním daňového řízení Soud pouze přezkoumává, zda žalobou napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem. Žalobce svoji liknavost nemůže k tíži žalovaného dohánět až v soudním řízení. Nadto žalovaný uvedl, že žalobcem napadená argumentace žalovaného týkající se historických odvodů společnosti T. G. s.r.o. z loterií byla učiněna nad rámec věci a vztahuje se jednoznačně ke stavu před akvizicí této společnosti žalobcem, tj. před datem 30.11.2012. Nejedná se o stěžejní správní úvahu žalovaného. Smyslem této argumentace bylo poukázat na to, že žalobce nemohl od této akvizice legitimně očekávat posílení svého loterijního byznysu, neboť předmětná akvizice neměla pro žalobce nijak zásadní ekonomický přínos, a to již v samotném okamžiku jejího uskutečnění. V roce 2012 došlo k reálnému utlumení jakékoli činnosti společnosti T. G. s.r.o., společnost vykázala záporný výsledek hospodaření - 1 602 tis. Kč, přičemž žalobce si tohoto stavu před uskutečněním akvizice musel být plně vědom. Skutečnost, že žalobce nemohl legitimně od akvizice očekávat jakékoliv posílení svého hazardního byznysu mu musela být zcela zřejmá i z toho titulu, že žalobce a společnost T. G. spolu byli před předmětnou akvizicí ve sdružení s.r.o. Ani nové důkazy navrhané žalobcem komplexní zjištění daňových orgánů nevyvrací. Žalovaný dále poukázal na závěry Krajského soudu v Brně obsažené v rozsudku ze dne 29.6.2023, č.j. 30 Af 46/2022-62, a probíraném NSS v rozsudku ze dne 6.9.2024, č.j. 5 Afs 173/2023-43.
70. K otázkám drobení dluhopisů, emise dluhopisů na konci roku 2012, neveřejné a jediné emise žalovaný uvedl, že žalobcem tvrzená dohoda z roku 2011 nemá relevantní důkazní hodnotu,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

neboť koncem roku 2011 vlastnil J. K. obchodní podíl ve společnosti T. G. s.r.o. pouze ve výši 50 % a nemohl tedy rozhodovat o prodeji 90% podíl.

71. K „drobení dluhopisů“ dále uvedl, že za účel a smysl zákona (§ 36 odst. 3 ZDP) je třeba považovat dosažení principu ekonomie zdanění, neboť nemá smysl zdaňovat „malé dluhopisy“, když je s nimi spojeno více nákladů na správu daně, než činí její výtěžek. Představenstvo žalobce rozhodlo o vydání a emisi dluhopisů dne 30. 11. 2012. Je tak bezpochyby evidentní, že vydání dluhopisů proběhlo v době, kdy již bylo zcela zřejmé, že s účinností od 1. 1. 2013, bude platit jiná právní úprava v zaokrouhlování úrokových výnosů, na základě které již nebude možné základ daně a daň zaokrouhlovat podle jednotlivých dluhopisů. Společníci společnosti T. G. s.r.o. O.Š. a Ing. D. T. tak svými kroky účelově využili přechodného ustanovení zákona č. 192/2012 Sb., které umožnilo u korunových dluhopisů vydaných do 31. 12. 2012 reálně nezdanit úrokový výnos a úroky samotné uplatnit jako daňový výdaj (náklad). Dle emisních podmínek žalobce nevypracoval a neuveřejnil v souvislosti s vydanými dluhopisy prospekt cenného papíru a jakékoliv dluhopisy mohou být nabízeny výhradně na základě výjimky z povinnosti uveřejnit prospekt, tj. nikoliv na základě veřejné nabídky. Dluhopisy žalobce nebyly nabízeny k upsání formou veřejné nabídky, ale potenciální investoři byli osloveni přímo daňovým subjektem. Žalobce navrhl provedení výslechu svědků Mgr. O. H. a M. Z. za účelem prokázání, že před vlastní emisí dluhopisů byl osloven širší okruh investorů. Skutečnosti zjištěné svědeckými výpověďmi uvedených osob však dle žalovaného neosvědčily, že by snad žalobce oslovil širší okruh investorů, či že by snad byla vedena konkrétní jednání. Pouze osvědčily, že jmenovaní svědci obdrželi od žalobce poměrně neurčitou nabídku, kterou téměř ihned odmítli, aniž by se vůbec zajímali o konkrétní podmínky emise . Dluhopisy byly upsány dne 30. 11. 2012 jediným investorem J. K. Z výše uvedeného je zřejmé, že emise i upsání korunových dluhopisů byly účelově cíleny jen na osoby, které byly přímými aktéry realizovaných kroků. Dluhopisy nebyly určeny k obchodování na veřejných trzích, nebyly veřejně nabízeny. Nelze ani hovořit o zajištění externích zdrojů financování, neboť žalobce reálné finance za úpis dluhopisů nikdy nezískal. Neveřejná emise i postrádaná faktická peněžní úhrada se tak míjí s cílem emise dluhopisů jako takových, tj. snadného a rychlého získání externích finančních prostředků, když předem stanoveným způsobem byl vyloučen vstup jiných (i drobných) investorů.
72. Žalovaný opakovaně zdůraznil nutnost vycházet z celkového sledu vzájemně souvisejících transakcí, které vedou k závěru o umělém vytvoření situace, pro získání předmětné daňové výhody, a poukázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22.2.2023, č.j. 57 Af 7/2022-115, jehož právní názory a závěry byly aprobovány NSS v rozsudku ze dne 16.5.2024, č.j. 3 Afs 40/2023-44. I skutečnost, že se jednalo o jedinou emisi dluhopisů v historii žalobce je třeba dle žalovaného považovat s ohledem na termín emise a nominální hodnotu dluhopisů za jednu z indicií nasvědčujících snaze o získání neoprávněné výhody (viz např. rozsudek NSS ze dne 28.12.2023, č. j. 3 Afs 233/2021-135).
73. K výplatě výnosů J. K. odkázal žalovaný na napadená rozhodnutí, pročež trval na svém závěru, že způsob a termíny výplaty úroků z dluhopisů za období roku 2013 lze považovat za další v řadě nestandardních okolností, které spolu s veškerými ostatními správce daně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

zjištěnými okolnostmi přispívají k celkovému obrazu celé transakce a vedou k závěru o umělém vytvoření situace, pro získání předmětné daňové výhody.

74. K tvrzením žalobce proti závěrům o účelové konstrukci jednotlivých transakcí realizovaných v krátkém časovém úseku žalovaný s odkazem na napadená rozhodnutí uvedl, že ať už se žalobcem tvrzená neformální jednání mezi J. K. a Ing. D. T. o odkupu 90% obchodního podílu koncem roku 2011 uskutečnila nebo ne, tato skutečnost nemá vliv na žalobcem rozporovaný závěr správce daně, že stěžejní kroky transakce, které vedly ve svém důsledku ke zneužití práva, proběhly v rozmezí necelých dvou měsíců. O faktickém uskutečnění jednotlivých kroků transakce v uvedených dnech svědčí listiny, které jsou obsahem spisového materiálu. Jádrem předmětných transakcí bylo dle listinných důkazů prokazatelně realizováno v období od 15.11. 2012 do 18. 1. 2013. I případné potvrzení skutečnosti, že se jednání uskutečnila již na konci roku 2011 svědeckou výpovědí, nemá žádnou vypovídací hodnotu, protože koncem roku 2011 vlastnil J. K. pouze ve výši 50 % a nemohl tedy rozhodovat o prodeji 90% podílu.
  75. Z výsledku svědků K. S., J. K. (2) a A. Š., dle žalovaného vyplynulo, tito svědci nebyli přítomni žádnému žalobcem tvrzenému jednání mezi J. K. a Ing. D. T. o odkupu 90 % obchodního podílu v T. G., které se mělo uskutečnit koncem roku 2011, a informace o probíhajících jednáních obdrželi zprostředkovaně nebo je dovozují z okolností, které se udály ve vztahu k jejich osobě. Tyto výpovědi tak neprokazují, zda se uskutečnilo nějaké jednání mezi J. K. a Ing. D. T. Pokud jde o svědky O. H. a M. Z., tito svědci byli žalobcem navrženi za účelem prokázání, že před vlastní emisí dluhopisů byl osloven širší okruh investorů, nikoli k prokázání, že se koncem roku 2011 uskutečnilo neformální jednání mezi J. K. a Ing. D. T. Z jejich výpovědi (viz protokol č.j. 208640/19/4230-237491- 711038, ze dne 11.12.2019 a protokol č.j. 114083/20/4230-23791-711038, ze dne 9.7.2020 - položky č. 41 a č. 58 spisového materiálu z daňové kontroly) nelze vyvozovat, že by byť nepřímě tito svědci potvrdili žalobcem tvrzenou skutečnost o konání nějakého jednání mezi J. K. a Ing. D. T. na konci roku 2011 ve věci prodeje 90 % obchodního podílu ve společnosti T. G. s.r.o..
  76. Pokud se jedná o svědecké výpovědi J. K. (viz protokol č.j. 123211/19/4230-23791-711038, ze dne 12.7.2019 a protokol č.j. 178561/21/4230-23791- 712428, ze dne 16.11.2021 - položky č. 26 a č.123 spisového materiálu z daňové kontroly), potvrzení skutečnosti, že se uskutečnila konkrétní jednání mezi J. K. a Ing. D. T. ve věci prodeje 90 % obchodního podílu ve společnosti T. G. s.r.o. již na konci roku 2011 svědeckou výpovědí, nemá žádnou vypovídací hodnotu, protože koncem roku 2011 vlastnil J. K. obchodní podíl ve společnosti T. G. s.r.o. pouze ve výši 50 % a nemohl tedy rozhodovat o prodeji 90 % obchodního podílu v T. G. s.r.o. Správce daně nezpochybňoval rozhodnutí J. K. prodat svůj 50% podíl, avšak shledal prvotní odkup 40 % obchodního podílu ve společnosti T. G. s.r.o. a následný prodej 90% obchodního podílu za účelové transakce a konstatoval, že J. K. byl do transakce účelově včleněn, jak vyplývá z vyhodnocení obou svědeckých výpovědí na str. 89 a násl. Zprávy o daňové kontrole.
  77. K návrhu na výslech svědka JUDr. J. K., advokáta, žalovaný s odkazem na napadená rozhodnutí uvedl, že důvodem pro odmítnutí provedení výslechu svědka je nadbytečnost provedení svědecké výpovědi. Žalovaný disponoval celistvým souborem důkazů svědčících
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

jednoznačnému závěru o zneužití práva. Správce daně není povinen provést všechny navržené důkazní prostředky, je oprávněn je nejprve samostatně posoudit, případně je i vyloučit z rozhodování (viz rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2012, č. j. 8 Afs 4/2012-39). Správce daně neporuší zákon, pokud neprovede důkaz, jehož se žalobce dovolává, když ze všech okolností je zřejmé, že navržený důkazní prostředek nemůže přispět ke zjištění stavu dané věci. Skutečnost, že žalovaný nepřivědčil argumentaci žalobce a neprovedl jím navrhovaný důkaz, nelze bez dalšího považovat za porušení práv žalobce či účelový postup. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat jako právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či rozhodnutí v jeho prospěch. Žalobcův nesouhlas s hodnocením věci ze strany žalovaného nelze spojovat či zaměňovat s porušením daňového řádu. Správce daně dne 27.6.2024 výslech tohoto svědka provedl (viz protokol č.j.124910/24/4230-23791-712428). Svědek JUDr. J. K., advokát uvedl, že O. Š., Ing. D. T. a J. K. jsou dlouhodobými klienty jeho advokátní kanceláře, přičemž jeho rolí bylo zmiňovaný převod obchodního podílu právně zaštitit a připravit příslušnou smlouvu. V této transakci zastupoval žalobce, jenž byl iniciátorem převodu obchodního podílu. Svědek rovněž uvedl, že si před svědeckou výpovědí dohledal příslušnou smlouvu a v souvislosti s tím odhadl, že první kontakt s klienty v dané věci se mohl uskutečnit již koncem roku 2011 nebo začátkem roku 2012. Potvrdil, že Ing. D. T. a O. Š. měli v té době blíže nespécifikovaný problém v osobních vztazích, kvůli kterému se řešily výše podílů ve společnostech a že J. K. nejdříve odkoupil 40% obchodní podíl ve společnosti T. G. s.r.o. od O. Š. a následně prodal 90% obchodní podíl žalobci. Svědek také zdůraznil, že si bližší detaily transakce nepamatuje. K motivaci J. K. prodat svůj obchodní podíl svědek uvedl, že si myslí, že podíl zpeněžit a odejít z toho byznysu kvůli svému věku. Výpověď svědka dle žalovaného obsahuje pouze stručnější podání některých informací, které správci daně sdělil již J. K., nebo sám žalobce ve svých vyjádřeních (např. motivaci žalobce ke koupi obchodního podílu). Jedná se o informace, které neobsahují žádná nová zjištění. Z výpovědi svědka je zřejmé, že svědek neměl a nemá detailní informace o pozadí převodu obchodního podílu ve společnosti T. G. s.r.o. na žalobce ani o dalších souvisejících transakcích, což je naprosto logické vzhledem k tomu, že úkolem jeho advokátní kanceláře bylo pouze připravit smluvní podklady.

78. Žalovaný zdůraznil, že pro aplikaci institutu zneužití práva je klíčová především motivace žalobce, resp. Ing. D. T. a O. Š., kteří za žalobce jednali a rovněž měli hlavní prospěch z výše popsaného zneužití práva, který také byl jejich motivací k provedení uceleného řetězce transakcí. Svědek však uvedl pouze svůj osobní názor na motivaci J. K. k prodeji svého obchodního podílu ve společnosti T. G. s.r.o. Ze svědecké výpovědi nevyplývá, že by J. K. svědkovi svou motivaci přímo sdělil, resp. že by ji svědek mohl jakkoli přímo vnímat svými smysly, což je nezbytnou podmínkou při hodnocení relevance každé svědecké výpovědi. Rovněž tvrzené osobní spory mezi O. Š. a Ing. D. T. nejsou skutečností způsobilou změnit zjištění daňových orgánů a správní úvahu o zneužití práva žalobcem. Svědecká výpověď neprokázala jiný hlavní motiv uceleného uměle vytvořeného řetězce transakcí, kterým bylo získání neoprávněné daňové výhody, nevyvrátila komplexní zjištění daňových orgánů, která ve vzájemných souvislostech, zakládají správní úvahu o zneužití práva.
79. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

IV. Replika žalobce

80. Žalobce uvedl, že žalovaný ve vyjádření opakuje argumentaci uvedenou v napadených rozhodnutích, aniž byl reagoval na žalobní argumentaci. Opakovaně zdůraznil, že již v průběhu daňového řízení vysvětlil a prokázal racionální ekonomické důvody jednotlivých kroků, z nichž žalovaný dovozuje zneužití práva.
81. K navýšení základního kapitálu opakovaně zdůraznil, že k němu došlo výhradně z důvodu legislativní změny ZoL. Žalobce provozoval v předmětném období rovněž živou hru, dle § 2, písm. i) ZoL. ZoL ve znění platném do konce roku 2011 stanovil v § 4, odst. 8, že sázkové hry podle § 2 písm. i) může provozovat akciová společnost, jejíž veškeré akcie znějí na jméno, je založena k provozování těchto her a výše základního jmění činí minimálně 30 mil. Kč. Novelou zákona č. 300/2011 Sb., došlo k legislativní změně, kdy loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. i) ZoL může provozovat akciová společnost, přičemž základní kapitál této akciové společnosti musí činit nejméně 100 mil. Kč (dle § 4, odst. 9, písm. b) ZoL). Novela nabyla účinnosti k 1. lednu 2012 s tím, že dle přechodných ustanovení provozovatelé, kteří provozují loterie a jiné podobné hry na základě povolení vydaného podle zákona o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném před 1. lednem 2012, předloží povolujícímu orgánu do 1. ledna 2013 smlouvu o užití části výtěžku podle § 4d odst. 2 tohoto zákona a nejpozději k tomuto datu doloží také způsob splacení a výši základního kapitálu podle § 4 odst. 9 písm. b), odst. 10 až 12 tohoto zákona. Zvýšení základního kapitálu v roce 2012 na výši 100 mil. Kč tak bylo nezbytnou legislativní podmínkou pro možnost provozovat živou hru. Tuto argumentaci žalovaný zcela ignoruje. Jelikož k navýšení základního kapitálu došlo z důvodu legislativních změn, nemůže obstát tvrzení žalovaného, že se jednalo o jeden z formálních a účelových kroků provedených převážně za účelem získání daňové výhody.
82. Dále opakovaně zdůraznil, že společnost T. G. s.r.o. měla zasmluvněné prostory, kde bylo možné provozovat herny. Jelikož herny nelze provozovat v každém místě a mnoho majitelů nemovitostí herny odmítá, akvizice sítě heren má jednoznačný ekonomický smysl. Smysl tohoto kroku se dle žalobce v následujících zdaňovacích obdobích potvrdil v podobě generovaných zdanitelných výnosů z loterijní činnosti, a opakovaně zdůraznil, že pan J. K. mohl svůj podíl na společnosti T. G. s.r.o. prodat někomu z konkurentů žalobce (stejně jako prodal společnost L. M. a.s. konkurentu žalobce), což by mělo samozřejmě pro žalobce negativní důsledky (což žalovaný opomíjí). Bylo tedy jednoznačným ekonomickým zájmem žalobce, aby obchodní podíl na společnosti T. G. s.r.o. získal.
83. Žalobce dále opakovaně zdůrazňoval, že hlavním motivem emise dluhopisů bylo získání finančních prostředků potřebných pro akvizici 90% podílu na společnosti T. G. s.r.o., že v té době nepřicházelo v úvahu úvěrové financování bankovními subjekty, a že žalobce nabídl panu J. K. prodej dluhopisů zápočtem až poté, co se mu nepodařilo získat investory do dluhopisů.
84. Dále zopakoval svou argumentaci týkající se změny právní formy. Opakovaně zdůraznil, že nestaví svou argumentaci, že nedošlo k vytvoření umělé struktury, nýbrž na tom, že se jednalo o transakce vedené racionálními ekonomickými důvody, provedená restrukturalizace se neodehrávala uvnitř skupiny, vedla ke změně vlastnické struktury, vedla

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

k nové akvizici a ke sjednocení managementu a měla pro žalobce významný ekonomický přínos. To dle žalobce vylučuje zneužití práva.

85. Ke spojenosti osob žalobce nad rámec své předchozí argumentace uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření explicitně potvrdil, že pan J. K. nebyl v době realizace předmětných transakcí se žalobcem spojenou osobou. Žalobce opětovně zdůraznil, že pan J. K. nebyl se žalobcem spojenou osobou nikdy. Majetkový prospěch ve výši 61 mil. Kč měla nespřízněná fyzická osoba, nemůže obstát tvrzení žalovaného, že se restrukturalizace odehrála uvnitř skupiny.
86. K uhrazení zápočtem pak opakovaně zdůraznil, že získal emisí dluhopisů aktivum ve formě podílu na společnosti T. G. s.r.o., pročež k úhradě nákupu obchodního podílu zápočtem bylo přistoupeno z důvodu, že žalobce nesehnal investory do dluhopisů, k čemuž odkázal na svědecké výpovědi. K absenci racionálního ekonomického přínosu akvizice pak opakovaně poukazyval na zasmluvněné prostory společnosti T. G. s.r.o.
87. K novým důkazním prostředkům se žalobce ohradil proti tvrzení žalovaného, že správce daně neviduje u T. G. s.r.o. historicky žádné odvody z loterií, a že žalobce měl k předložení důkazních prostředků dostatečný časový prostor. Společnost T. G. s.r.o. historicky odvody z loterií hradila, což měli správce daně i žalovaný vědět ze své úřední činnosti, když byly hrazeny na účet správce daně. Žalovaný se dle žalobce snaží své pochybení ohledně uvedení nepravdivého tvrzení údajně vycházejícího z evidence správce daně, přičítat k tíži žalobce a dokonce tvrdit, že byl žalobce liknavý. Skutečnosti dokládané důkazními prostředky zaslanými přílohou k žalobě tedy nelze považovat za nepřipustné nové důkazní prostředky uplatněné až v rámci soudního řízení. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že předložené důkazní prostředky nevyvrací komplexní zjištění daňových orgánů, a poukazyval na svou rozsáhlou argumentaci stran „nepravdivých východisek“ a argumentů.
88. K drobení dluhopisů, emisi dluhopisů na konci roku 2012, neveřejné emisi a jediné emisi odmítl, že by emise a upsání byly cíleny jen na osoby, které byly aktéry realizovaných kroků a zopakoval, že se snažil získat investory do dluhopisů, a až poté nabídl prodej panu J. K. zápočtem. Dle žalobce je irelevantní, že pan J. K. vlastnil koncem roku 2011 podíl pouze ve výši 50 %, zásadní je, že se s Ing. D. T. dohodli a odsouhlasili si cenu (pan J. K. byl dohodnut s panem O. Š. na odkupu jeho 40% podílu). K argumentaci, že se neveřejná emise míjí s cíli emise dluhopisů odkázal na žalobu.
89. Ke způsobu a termínům výplaty výnosů J. K. žalobce poukazyval na absenci argumentace žalovaného. K tvrzené účelovosti konstrukce jednotlivých transakcí realizovaných v krátkém časovém úseku nesouhlasil, že jednání z roku 2011 byla pouze neformálními jednáními, ale pan J. K. se rozhodl prodat svůj podíl ve společnosti T. G. s.r.o., přičemž toto rozhodnutí vyústilo na konci roku 2011 v ústní dohodu s panem T. o prodeji 90% podílu za cenu 100 mil. Kč. Dle žalobce bylo v průběhu daňového řízení prokázáno, že pan O. Š. uzavřel dohodu s panem J. K. a pan J. K. uzavřel dohodu s panem Ing. D.T. již v roce 2011.
90. K výsledkům svědků žalobce opětovně odkázal na svou žalobní argumentaci. K neprovedení výsledku JUDr. J. K., advokát opětovně poukázal na postup Specializovaného finančního úřadu, Územního pracoviště v Brně. Dle žalobce Výslech svědka uskutečněný dne 27. 6. 2024, jehož průběh je zaznamenán v protokole č.j. 124910/24/4230-23791-712428, potvrdil

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

obě skutečnosti, tj. jednak motivaci zúčastněných stran k prodeji obchodního podílu a to, že pan J. K. chtěl prodat 90 % obchodní podíl na společnosti T. G. s.r.o., a jednak i existenci ústních dohod mezi zúčastněnými stranami již na konci roku 2011, a tedy nesprávnost závěru žalovaného, že všechny transakce proběhly v intervalu cca 2 měsíců.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

91. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobce uváděla obdobně jako ve svých dosavadních podáních. Zejména zdůraznila, že se pan J. K. rozhodl skoncovat se svým hazardním podnikáním. K tomu dále poukázala na špatné vztahy, střet zájmů, prodej za tržní cenu, transakce nebyly činěny za účelem daňové výhody, ale měly racionální ekonomickou podstatu. V podrobnostech poukázala na žalobu a repliku k vyjádření žalovaného. Také zástupkyně žalovaného poukázala na napadená rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Zdůraznila, že je třeba vycházet z celkového hodnocení jednotlivých dílčích kroků transakcí, a poukazovala na závěry judikatury NSS označené v napadeném rozhodnutí a vyjádření k žalobě.
92. Žalobce nadále omezil návrhy důkazů na Protokol ze svědecké výpovědi JUDr. J. K., advokáta ze dne 27. 6. 2024, Přehled povolených VHP za r. 2011 a vybraných potvrzení příslušných obcí o použití odvodu části výtěžku za r. 2011, a výpis z BÚ společnosti T. G. s. r. o. z března 2023. Soud tyto důkazy neprovedl pro jejich nadbytečnost, neboť mu pro posouzení důvodnosti žaloby postačoval obsah spisového materiálu, který si od žalovaného vyžádal. Správce daně a žalovaný nashromáždili dostatečná skutková zjištění, aby mohli uzavřít svůj náhled na věc. Soud přitom vyšel i ze závěrů NSS ve věci sp. zn. 6 Afs 223/2020, dle kterých těžiště dokazování spočívá v daňovém řízení. Nadto byl svědek JUDr. J. K., advokát vyslechnut v jiném daňovém řízení a důkaz výsledkem provedeným v jiném daňovém řízení ex post po vydání napadených rozhodnutí soud považuje za nadbytečný (v podrobnostech viz bod 168 tohoto rozsudku). Přílohy, které připojil žalovaný k vyjádření k žalobě byly podle sdělení zástupkyně žalovaného míněny jako doplnění textu vyjádření, soud jimi proto důkaz neprováděl.
93. Žaloba není důvodná.
94. Soud při posouzení vyšel z následující právní úpravy:
95. Dle § 8 odst. 4 daňového řádu *při správě daní se nepřiblíží k právnímu jednání a jiným skutečnostem rozhodným pro správu daní, jejichž převažujícím účelem je získání daňové výhody v rozporu se smyslem a účelem daňového právního předpisu.*
96. Dle § 92 odst. 5 písm. f) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti rozhodné pro posouzení účelu právního jednání a jiných skutečností rozhodných pro správu daní, jejichž převažujícím účelem je získání daňové výhody v rozporu se smyslem a účelem daňového právního předpisu.*
97. Dle § 23 odst. 1 ZDP *základem daně je rozdíl, o který příjmy, s výjimkou příjmů, které nejsou předmětem daně, a příjmů osvobozených od daně, převyšují výdaje (náklady), a to při respektování jejich věcné a časové souvislosti v daném zdaňovacím období; rozdíl se upraví podle tohoto zákona.*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

98. Dle § 23 odst. 7 ZDP liší-li se ceny sjednané mezi spojenými osobami od cen, které by byly sjednány mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, a není-li tento rozdíl uspokojivě doložen, upraví se základ daně poplatníka o zjištěný rozdíl. Nelze-li určit cenu, která by byla sjednávána mezi nespojenými osobami v běžných obchodních vztazích za stejných nebo obdobných podmínek, použije se cena určená podle právního předpisu upravujícího oceňování majetku. Ustanovení věty první a druhé se nepoužije v případě uzavření smlouvy o výprose nebo o výpůjčce a v případě, kdy sjednaná výše úroků z úvěrového finančního nástroje mezi spojenými osobami je nižší, než by byla cena sjednaná mezi nespojenými osobami, a věřitelem je daňový nerezident nebo člen obchodní korporace, který je daňovým rezidentem České republiky, nebo poplatník daně z příjmů fyzických osob. Spojenými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí

a) kapitálově spojené osoby, přitom

1. jestliže se jedna osoba přímo podílí na kapitálu nebo hlasovacích právech druhé osoby, anebo se jedna osoba přímo podílí na kapitálu nebo hlasovacích právech více osob; a přitom tento podíl představuje alespoň 25 % základního kapitálu nebo 25 % hlasovacích práv těchto osob, jsou všechny tyto osoby vzájemně osobami přímo kapitálově spojenými,

2. jestliže se jedna osoba nepřímou podílí na kapitálu nebo hlasovacích právech druhé osoby, anebo se jedna osoba přímo nebo nepřímou podílí na kapitálu nebo hlasovacích právech více osob; a přitom tento podíl představuje alespoň 25 % základního kapitálu nebo 25 % hlasovacích práv těchto osob, jsou všechny tyto osoby vzájemně osobami kapitálově spojenými,

b) jinak spojené osoby, kterými jsou osoby

1. kdy se jedna osoba podílí na vedení nebo kontrole jiné osoby,

2. kdy se shodné osoby nebo osoby blízké podílejí na vedení nebo kontrole jiných osob, tyto jiné osoby jsou vzájemně osobami jinak spojenými. Za jinak spojené osoby se nepovažují osoby, kdy je jedna osoba členem dozorčích rad obou osob,

3. ovládající a ovládaná a také osoby ovládané stejnou ovládající osobou,

4. blízké,

5. které vytvořily právní vztah převážně za účelem snížení základu daně nebo zvýšení daňové ztráty.

Podíl na základním kapitálu nebo podíl s hlasovacím právem ve zdaňovacím období nebo období, za něž je podáváno daňové přiznání, se stanoví jako aritmetický průměr měsíčních stavů. Účast v kontrolní komisi nebo obdobném kontrolním orgánu a provádění kontroly za úplatu se nepovažuje za podílení se na kontrole.

99. Dle § 24 odst. 1 ZDP Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.⁵⁾ Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem²⁰⁾ některé účetní operace kompenzovaně, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.

100. Dle § 25 odst. 1 ZDP za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat zejména:

i) výdaje (náklady) vynaložené na příjmy, které nejsou předmětem daně, na příjmy od daně osvobozené nebo nezahrnované do základu daně a u poplatníků uvedených v § 2 odst. 2 rovněž výdaje (náklady) vynaložené na příjmy vyňaté podle mezinárodní smlouvy o zamezení dvojího zdanění, převyšující tyto příjmy; obdobně to platí pro výdaje (náklady) hrazené z prostředků, jejichž zdrojem byl u poplatníka daně z příjmů právnických osob bezúplatný příjem z darování a bezúplatných služeb od daně osvobozený nebo příjem, který nebyl předmětem daně; toto ustanovení se u veřejně prospěšných poplatníků nepoužije pro výdaje vynaložené na úrokové příjmy, které podléhají zvláštní sazbě daně; obdobně to platí, a pro použití prostředků z kapitálového dovybavení,

w) finanční výdaje (náklady), kterými se pro účely tohoto zákona rozumí úroky z úvěrových finančních nástrojů a související výdaje (náklady), včetně výdajů (nákladů) na obstarání, zpracování úvěrů, poplatků za záruky, pokud je věřitel osobou spojenou ve vztahu k dlužníkovi (§ 23 odst. 7), a to ve výši finančních výdajů (nákladů) z částky, o kterou úhrn úvěrových finančních nástrojů od spojených osob v průběhu zdaňovacího období nebo období, za něž se podává daňové přiznání, přesahuje šestinásobek výše vlastního kapitálu, je-li příjemcem úvěrového finančního nástroje banka nebo pojišťovna, nebo čtyřnásobek výše vlastního kapitálu u ostatních příjemců úvěrových finančních nástrojů. V případě, že podmínkou pro poskytnutí úvěrového finančního nástroje dlužníkovi věřitelem je poskytnutí přímo souvisejícího úvěru, zápůjčky nebo vkladu tomuto věřiteli osobou spojenou ve vztahu k dlužníkovi, považuje se pro účely tohoto ustanovení a vzhledem k tomuto úvěrovému finančnímu nástroji věřitel za osobu spojenou ve vztahu k dlužníkovi,

zk) výdaje (náklady) mateřské společnosti související s držbou podílu v dceřiné společnosti. Úroky z úvěrového finančního nástroje přijatého v období šesti měsíců před nabytím tohoto podílu se považují za výdaj (náklad) přímo související s držbou podílu v dceřiné společnosti po dobu trvání této držby a po dobu, kdy podíl drží osoba, která je s osobou, která úvěrový finanční nástroj přijala, spojenou osobou, pokud poplatník neprokáže, že úvěrový finanční nástroj s držbou tohoto podílu nesouvisí. Případné režijní (nepřímé) náklady související s držbou podílu v dceřiné společnosti se pro účely tohoto ustanovení omezují výší 5 % příjmů z podílů na zisku vyplácených dceřinou společností, pokud poplatník neprokáže, že skutečná výše těchto režijních (nepřímých) nákladů je nižší,

zl) finanční výdaje (náklady), které plynou z úvěrového finančního nástroje, kde úrok nebo výnos nebo skutečnost, zda se finanční výdaje (náklady) stanou splatnými, závisí zcela nebo převážně na zisku dlužníka,

101. Soud o žalobě uvážil takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

102. Podstatou žalobní argumentace je nesouhlas žalobce s kvalifikací transakce jako zneužití práva.
103. Soud předesílá, že neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost. Nepřezkoumatelnost není způsobena nižší kvalitou odůvodnění, nýbrž závěrem o tom, zda rozhodnutí obsahuje alespoň základní náležitosti do té míry, že může být podrobeno soudnímu přezkumu. Správní orgán není povinen vypořádat každý dílčí argument. Pokud žalobce uplatní pouze obecné námitky, může se s nimi rozkladový orgán vypořádat pouze v obecné rovině (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2018, č. j. 8 Afs 71/2007 – 116). V projednávané věci žalobou napadené rozhodnutí těmto požadavkům v celku dostalo. Žalovaný prezentoval ucelený právní názor na provedená skutková zjištění, pročež tento poskytuje dostatečnou oporu výroku napadeného rozhodnutí. Soud nadto neshledal, že by rozhodnutí bylo vnitřně rozporné.
104. Soud dále předesílá, že v oblasti daňového práva rozhodovací činnost soudů při posuzování jednotlivých případů dospěla k vymezení pojmu zneužití práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48). Dříve nepsaný zákaz zneužití práva byl v rámci transpozice čl. 6 odst. 1 směrnice Rady (EU) 2016/1164, ze dne 12. 7. 2016, s účinností od 1. 4. 2017, výslovně upraven v § 8 odst. 4 daňového řádu, podle něhož se při správě daní nepřihlíží k právnímu jednání a jiným skutečnostem rozhodným pro správu daní, jejichž převažujícím účelem je získání daňové výhody v rozporu se smyslem a účelem daňového právního předpisu. Výše uvedené však nic nemění na skutečnosti, že zákaz zneužití práva byl, jakožto jedna z obecných zásad právních, již před touto transpozicí nedílnou součástí právního řádu.
105. Jak vyplývá z ustálené judikatury, zneužití práva lze konstatovat, je-li zároveň splněno objektivní a subjektivní kritérium. Objektivní kritérium zneužití práva spočívá v tom, že daňová výhoda byla získána v rozporu s účelem právní úpravy, jímž je v případě § 24 odst. 1 ZDP podpora podnikání a jeho rozvoje (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2022, č. j. 7 Afs 175/2022-37, bod 36).
106. Dle ustálené judikatury je obecným účelem § 24 odst. 1 ZDP podpora rozvoje podnikání (obnovování techniky, hmotného investičního majetku, rozvoj podnikání). Správce daně musí mít k dispozici nástroje, které mu umožní zamezit spekulativnímu snižování základu daně (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. 10. 2021, čj. 63 Af 4/2020-57, bod 30). Jinými slovy řečeno, daňově uznatelným výdajem je výdaj právě proto, že sloužil k zajištění příjmu daňového subjektu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 2. 10. 2002, sp. zn. II.ÚS 438/01). Správce daně je proto nejen oprávněn, ale zároveň povinen zkoumat, zda je smyslem postupu daňového subjektu zajištění příjmu daňového subjektu (v případě tzv. korunových dluhopisů zajištění financování daňového subjektu vedoucí k zajištění příjmů daňového subjektu), a tyto případy odlišit od situace, kdy daňový subjekt za účelem formálního splnění zákonem stanovených podmínek uměle vytvořil podmínky nenaplnující smysl a účel zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, čj. 4 Afs 376/2021-60, bod 35).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

107. Při posuzování naplnění objektivního kritéria zneužití práva je nutno jednotlivé úkony a transakce provedené daňovým subjektem hodnotit jednotlivě i v souvislosti. K naplnění objektivního prvku dojde tehdy, pokud ze všech objektivních okolností (zejm. úkonů provedených daňovým subjektem) po jejich celkovém zhodnocení vyplývá, že postrádají ekonomický smysl a jejich hlavním účelem je získání daňového zvýhodnění. V takovém případě pak tyto zjištěné objektivní okolnosti provedených transakcí dále umožňují učinit závěr o záměru daňového subjektu získat daňovou výhodu takovýmto umělým vytvořením podmínek pro její dosažení. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, čj. 4 Afs 376/2021-60, bod 27).
108. Nadto soud poukazuje na judikaturu NSS, podle níž ekonomická racionalita dílčích operací nebo celkového způsobu řešení komplexní ekonomické a právní otázky, jako je převod podnikatelské praxe, *automaticky* nevylučuje závěr o zneužití práva konkrétní transakcí, která je součástí takového souboru operací, například konkrétního způsobu financování převodu podniku. Ani skutečnost, že konkrétní provedení transformace podnikání bylo v dané situaci ekonomicky racionálně zdůvodnitelné, nevylučuje závěr, že zvolený způsob financování této operace nemůže s ohledem na související objektivní okolnosti představovat zneužití práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2022, čj. 7 Afs 175/2022-37, bod 33).
109. Subjektivní kritérium zneužití práva pak spočívá v tom, že převažujícím účelem posuzovaného jednání bylo získat neoprávněnou daňovou výhodu a jeho obsahem umělé vytváření podmínek vyžadovaných pro její přiznání. Subjektivní a objektivní kritérium není třeba posuzovat striktně odděleně. V praktické rovině se rozdíl mezi objektivním a subjektivním kritériem zneužití práva v oblasti přímých daní může stírat (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021-42, body 11 a 28).
110. Při posuzování naplnění subjektivního kritéria zneužití práva je nutno vyhodnotit právní, hospodářské i personální vztahy mezi zainteresovanými subjekty i celkovou ekonomickou racionalitu transakcí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2022, čj. 7 Afs 175/2022-37, bod 42). Je tedy nutné zkoumat skutečný obsah a význam předmětné emise dluhopisů a souvisejících operací (srov. tamtéž, bod 26).
111. Ačkoliv je na místě zkoumat zapojení spojených osob, resp. členů jejich statutárních orgánů do řetězce transakce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, čj. 4 Afs 376/2021-60, bod 28), judikatura Nejvyššího správního soudu však *„nepodmínila splnění subjektivního kritéria propojenosti jednotlivých subjektů, ani otázku ‚propojenosti‘ se subjektivním prvkem pevně nesvázala. Smyslem subjektivního kritéria je na základě objektivních okolností každého případu dovodit, zda konkrétní jednání daňového subjektu mohlo mít jiné vysvětlení než snahu o neoprávněné získání daňové výhody. Tyto objektivní okolnosti mohou spočívat i v propojenosti několika subjektů, nen to však nezbytné. Koneckonců NSS již připustil možnost, že daňový subjekt zneužije právo i v situaci, kdy propojení mezi smluvními stranami není přinejmenším zjevné (výše cit. věc 6 Afs 44/2018, LEDOPA GROUP, body 23-24; propojenosti se v otázce smluvní pokuty nezabýval ani NSS ani krajský soud) nebo ve které ani žádná jiná strana nefiguruje (rozsudek ze dne 19. 6. 2014, čj.*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

6 Afs 23/2014 - 35, č. 3093/2014 Sb. NSS, body 13-14, a to v případě vytváření rezerv na opravy hmotného majetku“ (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2022, čj. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS, bod 31). Jinými slovy řečeno, propojenost daňového subjektu a jiných osob účastnících se jednání, které vedlo k neférovému získání daňové výhody, mohou daňové orgány vzít při zkoumání subjektivní podmínky v úvahu, nejde ale o definiční znak subjektivní podmínky (srov. tamtéž, právní věta).

112. Pokud jde o výklad pojmu „korunový dluhopis“, dle ustálené judikatury správních soudů korunový dluhopis představuje zažitou zkratku používanou pro označení dluhopisů s nominální hodnotou ve výši jedné koruny. Pro korunové dluhopisy v období od 1. 8. 2012 do 31. 12. 2012 platilo, že při aplikaci § 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2012, bylo zdanění úrokového příjmu srážkovou daní reálně nulové, neboť základ daně se stanovil samostatně za jednotlivé cenné papíry, a to i v případě držby cenných papírů stejného druhu od jednoho emitenta. Základ daně se pak zaokrouhlil na celé koruny dolů a daň se následně zaokrouhlila také na celé koruny dolů, přičemž výsledná daň po zaokrouhlení činila 0 Kč. S účinností od 1. 1. 2013 došlo zákonem č. 192/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách a o změně některých zákonů (zákon o investičních pobídkách), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, ke změně § 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů, což mělo za následek nevýhodnost vlastnictví korunových dluhopisů. To z toho důvodu, že již nedocházelo k zaokrouhlování základu daně dolů na celé koruny. Shora citovaná novela zákona o daních z příjmů však dle přechodného ustanovení obsaženého v čl. IV bodu 2. umožňovala, aby se na dluhopisy emitované do 31. 12. 2012 aplikovalo zaokrouhlování srážkové daně dle zákona o daních z příjmů účinného do 31. 12. 2012. Výnosy z dluhopisů emitovaných před účinností předmětné novely tedy i nadále spadaly do výhodnějšího režimu zdanění (viz. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2024, čj. 5 Af 9/2021-139, bod 26).
113. Ke vztahu korunových dluhopisů a zneužití práva lze dále uvést, že byť zneužití práva zpravidla nebude pouze v samotné emisi dluhopisů, emise může být součástí delšího řetězce kroků, které ve svém souhrnu mohou zneužití práva znamenat. Je nutné se zabývat tím, zda byla emise dluhopisů ekonomicky opodstatněná. Emise dluhopisů bude ekonomicky opodstatněná, pokud zajistí finanční prostředky z cizích zdrojů. Pokud emise dluhopisů žádné dodatečné prostředky daňovému subjektu nepřinese a pouze mu zvýší náklady o úrok, bude se jednat o zneužití práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2023, č. j. 8 Afs 53/2022-56, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2024, č. j. 11 Af 6/2022-153).
114. Důkazní břemeno ve vztahu k prokázání zneužití práva tíží správce daně, jelikož ten tvrdí, že daňový subjekt uvedenými transakcemi zneužil právo (§ 92 odst. 5 písm. f/ daňového řádu). Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že se k jeho prokázání nevyžaduje absolutní jistota, ale postačí prokázat dostatečnou míru pravděpodobnosti. Ta bude zpravidla naplněna, pokud bude možné z provedených důkazů učinit daný závěr bez vážných pochybností. Pokud správce daně zneužití práva prokáže, je na daňovém subjektu, aby transakce vysvětlil a závěr správce daně vyvrátil. Jednotlivé důkazy je nutno posuzovat jak jednotlivě, tak v jejich vzájemné souvislosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2024, čj. 9 Afs 51/2024-58, bod 26). Daňovému subjektu musí být poskytnut Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

prostor, aby tvrdil a doložil, že závěry orgánů finanční správy nejsou správné. Bude pak na daňovém subjektu, aby prokázal, že jeho chování mělo, i přes zjištění správních orgánů, ekonomický smysl a že jeho hlavním cílem nebylo umělé získání daňové výhody (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2024, čj. 43 Af 21/2021-229, bod 59).

115. Jelikož se rozdíly mezi objektivním a subjektivním kritériem v posuzovaném případě prolínají, a jelikož se v daném případě prolíná také žalobní argumentace k oběma těmto kritériím, soud žalobní námitky stran obou těchto kritérií striktně neodděloval a posuzoval je ve vzájemném kontextu.
116. Z napadených rozhodnutí plyne, že žalobce emitoval dne 30. 11. 2012 dluhopisy o nominální hodnotě 1 Kč, ISIN: CZ0003503062 v celkovém objemu 100 mil ks. Část dluhopisů byla vydána ve formě hromadných listin, dluhopisy nebyly nabízeny k upsání formou veřejné nabídky, potenciální investoři byli osloveni přímo. Výnos dluhopisů byl stanoven pevnou úrokovou sazbou ve výši 12 % ročně. Úroky mají být vypláceny měsíčně zpětně vždy k poslednímu dni příslušného kalendářního měsíce. Prvním dnem výplaty úroků byl 31. 12. 2012, splatnost dluhopisů byla stanovena v délce 20 let, ke dni 30. 11. 2032. Žalobcem deklarovaný důvod emise dluhopisů byla akvizice 90% podílu v T. G. s.r.o. Dluhopisy byly upsány jediným investorem J. K., který v týž den současně převedl na žalobce svůj 90% podíl v T. G. s.r.o., pročež cena ve výši 100 mil Kč byla téhož dne uhrazena vzájemným zápočtem. Ještě týž den převedl J. K. 45 mil. ks dluhopisů do vlastnictví O. Š. V následujícím roce převedl dne 31. 10. 2013 J. K. zbývající část 55 mil ks dluhopisů Ing. D. T., který téhož dne převedl 5 mil. ks dluhopisů na O. Š. Konečnými držiteli dluhopisů jsou O. Š. a Ing. D. T., když každý z nich vlastní 50 mil ks. Každý z nich přitom před realizací transakce byl vlastníkem 50 % akcií žalobce do dne 15. 11. 2012). Ke dni 14. 11. 2013 pak převedl Ing. D. T. akcie představující 50% podíl na žalobci na O. Š., který se tak stal akcionářem se 100% vlivem (body 55 až 62 napadeného rozhodnutí 1, body 62 až 69 napadeného rozhodnutí 2).
117. Daňové orgány vyhodnotily shora uvedenou transakci jako naplňující znaky zneužití práva. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že shledal naplnění jak objektivní tak subjektivní podmínky aplikace zneužití práva. Naplnění objektivní podmínky spařoval ve vytvoření pohledávky/závazku akvizicí T. G. spojené s vydáním korunových dluhopisů v exponovaném čase před změnou zákona, v absenci získání jakýchkoliv finančních zdrojů pro rozvoj společnosti, v nulových finančních tocích nahrazených zápočty, a v přeměně společnosti s ručením omezeným na komanditní společnost. S odkazem na § 24 odst. 1 ZDP uvedl, že dotčené úrokové náklady ničím nepřispěly k rozvoji podnikání žalobce, přestože jejich uplatnění do daňově uznatelných výdajů (nákladů) fakticky nic nebránilo. Hlavním cílem bylo pouze formální zajištění příznivější daňové situace v podobně nižšího základu DPPO, a to po dobu minimálně 20 let od emise dluhopisů. Žalovaný poukazoval na daňové úroky, u nichž se předpokládá jejich uplatnění na straně emitenta, v kombinaci s příznivým daňovým zaokrouhlovacím režimem u úrokových příjmů na straně příjemců (držitelů korunových dluhopisů), v důsledku čehož úroky z dluhopisů s nominální hodnotou 1 Kč nejsou reálně dani z příjmů podrobeny. Tyto skutečnosti dle žalovaného představují nespornou daňovou výhodu, která se přičí smyslu a účelu normy (bod 65 napadeného rozhodnutí 1, bod 72 napadeného rozhodnutí 2).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

118. Žalobce v úvodu žaloby rozsáhle argumentoval, že transakce vedla ke změně majetkové struktury mezi žalobcem, T. G. s.r.o., J. K., O. Š. a D. T., a tudíž nemohlo dojít k „vytvoření umělé struktury“. Poukazoval na rozdíly mezi zjištěným skutkovým stavem v nyní projednávané věci a skutkovým stavem v kauze CTP a s na s touto kauzou související judikaturu Nejvyššího správního soudu.
119. Městský soud předně podotýká, že test účelu a cíle právní normy nelze takto zužovat (jak ostatně plyne z výše předestřených judikatorních východisek). Jak již soud uvedl výše, propojenost daňových subjektů není definičním znakem zneužití práva. Obdobně změna vlastnické struktury, nová akvizice či sjednocení managementu naplnění podmínek zneužití práva nevyklučují, neboť zneužití práva může představovat i zvolený způsob financování. Jinými slovy řečeno, v posuzovaném případě je nutno zkoumat otázku, zda využití dluhopisů v transakci (byť tato transakce jako celek vedla ke změně vlastnické struktury posuzované skupiny osob) bylo zvoleno účelově a samo o sobě postrádalo ekonomické opodstatnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2022, čj. 7 Afs 175/2022-37, bod 34). Pouze na základě skutečnosti, že mezi uvedenými osobami došlo ke změně vlastnické struktury, tedy nelze učinit definitivní závěr, že způsob provedení této změny majetkové struktury nepostrádá ekonomický smysl a hlavním účelem zvoleného postupu nebylo získání daňového zvýhodnění.
120. Žalobce následně uváděl, že převod podílu O. Š. v T. G. s.r.o. na Ing. D. T. J. K. byl odůvodněn špatnými vztahy mezi O. Š. a Ing. D. T. Soud na tuto argumentaci nevěšel, neboť ani nedobré osobní vztahy mezi O. Š. a Ing. D. T. nezakládají racionální důvod pro převod předmětného podílu skrze třetí osobu J. K. (či kdokoliv jiný) mohl plnit funkci prostředníka i bez tohoto převodu vlastnického práva. Ani tvrzené rozpory mezi těmito obchodními partnery tak nespovídají o existenci ekonomického smyslu zvoleného postupu (viz níže).
121. Soud dále zdůrazňuje, že princip zákazu zneužití práva se uplatní právě za situace, kdy je prokázáno, že navzdory formálnímu splnění podmínek ZDP nebyl naplněn účel daňového právního předpisu, a podmínky pro dosažení daňové výhody byly vytvořeny uměle se záměrem získat daňové zvýhodnění. Žalovaný postupoval v souladu s těmito východisky, neboť v napadených rozhodnutích poukazoval na vytvoření podmínek, jejichž hlavním cílem bylo zajištění příznivější daňové situace, aniž by fakticky dotčené úrokové náklady přispěly k rozvoji podnikání žalobce. Závěry žalovaného obsažené v bodech 65, resp. 72 napadených rozhodnutí, proto nelze označit za zmatečné.
122. Následně se soud zabýval jednotlivými námitkami vůči závěru žalovaného o naplnění objektivní podmínky zneužití práva.
123. Pokud jde o *důvody emise dluhopisů a úbradu závazků a pohledávek zápočtem (objektivní podmínka)*, žalobce nerozporoval závěr žalovaného, že na základě dluhopisů nezískal žádné finanční prostředky, a namísto toho uváděl, že finanční dopad na žalobce, spočívající v získání podílu na společnosti T. G. s.r.o., je ekvivalentní získání finančních prostředků na účet.
124. Žalovaný v napadených rozhodnutích příhodně poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu, podle nějž „*primárním účelem zákonem stanovené možnosti emise dluhopisů je získání*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

finančních prostředků (peněz či pohledávek) pro podnikání čili získání dodatečného kapitálu (srov. rozsudek ze dne 31. 5. 2022, č. j. 4 Afs 376/2021-60). Pokud emise dluhopisů nenaplní svůj primární účel, nelze ji shledat ekonomicky racionální. (...) Pokud není prokázáno, že emitent skutečně finanční prostředky díky emisi získal, je beze smyslu řešit, zda emise dluhopisů byla ekonomicky racionální z pohledu objemu emise, použití (ne)získaných finančních prostředků a jiných.“ (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2023, čj. 4 Afs 262/2022-87, bod 42).

125. Na tomto místě soud poukazuje na podrobná skutková zjištění daňových orgánů. Žalovaný důvodně poukázal na skutečnost, že v důsledku transakce se toliko změnila vlastnická struktura žalobce a společnosti T. G. s.r.o. (bod 172 napadeného rozhodnutí 1, bod 190 napadeného rozhodnutí 2). Dluhopisy tedy nebyly využity k získání externího financování, nýbrž pouze ke změně vlastnické struktury. Tato skutečnost svědčí ve prospěch závěru, že dluhopisy byly primárně prostředkem ke snížení daňové zátěže při změně vlastnické struktury, nikoliv k získání externího kapitálu pro bezprostřední rozvoj podnikání. Neméně zásadní pak je skutečnost, že konečnými vlastníky dluhopisů se do jednoho roku od provedení transakce stali původní akcionáři žalobce, tj. O. Š. (jakožto jediný vlastník žalobce) a Ing. D. T. (jakožto bývalý spoluvlastník žalobce), a to aniž by za získání dluhopisů zaplatili jakékoliv peněžní prostředky, a aniž by žalobce z transakce jakékoliv peněžní prostředky získal (viz bod 173 napadeného rozhodnutí 1, bod 191 napadeného rozhodnutí 2).
126. Výsledkem transakce tedy nebylo získání externího financování, nýbrž konsolidace skupiny k panu O. Š. za současného zatížení žalobce úroky z dluhopisů ve prospěch vlastníka žalobce O. Š. a bývalého spoluvlastníka žalobce Ing. D. T. Soud nadto uvádí, že ačkoli žalobce opakovaně poukazoval na převod 50% podílu J. K., nelze pominout, že J. K. v průběhu prvního následujícího roku po emisi své dluhopisy převedl na Ing. D. T. Dlouhodobými beneficienty z dluhopisů jsou tak právě Ing. D. T. a O. Š., a příjem, který mohl z plateb úroků z dluhopisů získat J. K. v roce 2013, je oproti částkám, na jejichž výplatu fakticky získali nárok O. Š. a Ing. D. T., řádově nižší. Soud proto nepřisvědčil žalobní námitce, že využití dluhopisů v rámci transakce lze v daném případě označit za ekvivalentní k získání finančních prostředků na účet (k ekonomické racionalitě akvizice T. G. s.r.o. za užití dluhopisů viz níže).
127. Právě v kontextu výše uvedených zjištění je nutno pohlížet na uhrazení emitovaných dluhopisů zápočtem pohledávek (k zápočtu pohledávek viz níže). Soud proto nevešel na argumentaci žalobce, podle níž je zápočet pohledávek ekvivalentní jiným způsobům úhrady. Byť v obecné rovině skutečně nelze pouze ze samotného faktu úhrady zápočtem bez dalšího automaticky dovozovat zneužití práva, s ohledem na výše uváděné skutkové okolnosti byla indicií svědčící ve prospěch závěru, že dluhopisy sloužily ke snížení daňové zátěže žalobce a dalších osob, nikoliv bezprostředně k získání financování pro rozvoj podnikání (viz níže).
128. Pokud jde o změnu právní formy společnosti T. G. s.r.o., ačkoli samotná změna právní formy na komanditní společnost nezakládá zneužití práva, je nutno ji hodnotit v celkovém kontextu provedené transakce. Daňové orgány postupovaly v souladu s tímto východiskem, neboť své závěry nevystavěly výhradně na skutečnosti, že došlo ke změně právní formy

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

společnosti T. G. s.r.o., nýbrž poukazovaly na účelovost této změny právní formy v kontextu posuzované transakce jako celku. Žalobce zcela pominul jádro argumentace žalovaného, který dovedl, že přeměnou společnosti T. G. na komanditní společnost, byla obejitá podmínka stanovená v § 25 odst. 1 písm. zk) zákona o daních z příjmů. Pokud by totiž nedošlo k uvedené změně právní formy na komanditní společnost, dluhopisové úroky by po naplnění časového testu 12 měsíců (podle § 19 odst. 3 zákona o daních z příjmů) nebyly daňově účinné. Na vztahy, jejichž jednou stranou je osobní společnost, se však § 19 odst. 3 zákona o daních z příjmů nevztahuje [srov. kombinaci jeho písmen b) a c)]. Městský soud proto souhlasí se žalovaným, že změna právní formy v daném případě naplňuje objektivní znak zneužití práva, a zdůrazňuje, že tento závěr žalovaného je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (k obdobným závěrům NSS srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2024, čj. 2 Afs 254/2023-72, body 34 a 35, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2024, čj. 5 Afs 173/2023-43, body 44 a 45). Za situace, kdy ke přeměně společnosti T. G. právě v rámci transakce za užití dluhopisů, pak dle městského soudu nemůže žalobce závěr o zneužití práva zvrátit pouhým poukazem na další možné benefity podnikání formou komanditní společnosti (silnější postavení věřitelů, přímá kontrola, atp.).

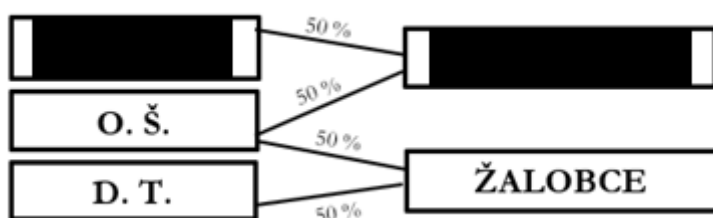
129. K námitce, že daňovým orgánům nepřísluší hodnotit podnikatelskou strategického rozhodování žalobce soud podotýká, že z pohledu správy daní nemají daňové subjekty při svém počínání zcela volnou ruku. Zkoumání otázky, zda daňový subjekt nezneužil právo, proto nemůže být vyloučeno z přezkumu daňovými orgány ani poukazem na svobodu strategického rozhodování žalobce (viz níže).
130. Námitky nejsou důvodné.
131. Pokud jde o otázku *testu motivu transakce (subjektivní podmínka)*, žalovaný poukazoval na
- drobení dluhopisů,
  - emisi na konci roku 2012,
  - na propojenost osob emitenta a vlastníku korunových dluhopisů, případně na to, že jde o osoby které propojenost se žalobcem účelově obešly,
  - účelové včlenění osoby J. K.
  - úhrady zápočtem vzájemných závazků a pohledávek
  - způsob výplaty úroku J. K.
  - absence ekonomického přínosu akvizice pro žalobce
  - účelová konstrukce a realizace kroků v krátkém časovém úseku
- (bod 66 napadeného rozhodnutí 1, bod 73 napadeného rozhodnutí 2).
132. Žalobce v obecnosti předestřel, že akvizice společnosti T. G. s.r.o. byla ekonomicky racionální a přinesla synergický efekt, že žalobci umožnila rozšířit provoz kasin i do provozoven T. G. s.r.o. a zároveň získat vyšší výnosnost VHP, resp. poukazoval na oprávnění T. G. s.r.o. k provozování VHP a z něj plynoucí výhody.
133. Soud nemohl přehlédnout míru obecnosti těchto tvrzení žalobce. Ten toliko v obecné rovině poukázal na benefity, jež mohly z akvizice T. G. s.r.o. vyplynout, avšak neuvedl dostatečně konkrétní údaje, které by svědčily o ekonomické racionalitě transakce (viz níže). Soud Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

přítom podotýká, že předmětem posouzení je ekonomická racionalita postupu a motivace žalobce, nikoliv J. K. či jiných osob zapojených do transakce. Zároveň však nelze opomenout, že z tzv. korunových dluhopisů mohl čerpat výhody nejen žalobce formou dluhopisových úroků snižujících základ daně, ale také z nich plynou výhody z možnosti získání nezdaněného příjmu pro držitele dluhopisů (J. K., ale především O. Š. a D. T., kteří dluhopisy drželi dlouhodobě). Daňová úspora ze srážkové daně, na níž poukazuje žalobce, nemusela být jedinou motivací transakce. Argumentace žalobce, že při úspoře cca 4,1 mil. Kč. vyplácí třetím osobám úrok převyšující tuto úsporu, proto není dostatečnou indicií, jež by mohla zvrátit závěr o převažující motivaci spočívající v získání nelegitimního daňového zvýhodnění.

134. K jednotlivým dílčím námitkám, jež žalobce uplatnil proti konkrétním skutkovým zjištěním daňových orgánů stran motivu transakce soud uvádí:
135. Pokud jde o otázku *drobení dluhopisů*, soud podotýká, že ani žalovaný nedospěl k závěru, že by „drobení“ dluhopisů na nízké hodnoty prokazovalo zneužití práva samo o sobě. Žalovaný poukázal na skutečnost, že v celkovém kontextu může o zneužití smyslu a účelu § 36 odst. 3 ZDP svědčit. Soud se s tímto hodnocením plně ztotožňuje. Neodůvodnitelné drobení dluhopisů v případech, kdy celou emisi vlastní nízký počet nabyvatelů lze nepochybně označit za jeden z několika rizikových znaků, který svědčí pro zneužití práva. Žalovaný proto nepochybil, pokud skutečnost, že byly emitovány dluhopisy nízké nominální hodnoty, zohlednil při hodnocení transakce jako celku.
136. Pokud jde *datum emise na konci roku 2012*, soud předně podotýká, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu skutečnosti jako emitování v prosinci 2012 by samy o sobě doopravdy nestačily pro učinění závěru o zneužití práva. Jedná se však o prvky, které se se zneužitím práva v souvislosti s vydáním korunových dluhopisů často vyskytují. Je to jejich souhrn a další správcem daně zjištěné skutečnosti, které svědčí o zneužití práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2024, čj. 9 Afs 110/2023-107, bod 51).
137. Žalovaný postupoval v souladu s touto judikaturou, neboť tuto skutečnost zohlednil při hodnocení transakce jako celku. Poukázal k tomu příhodně na skutečnost, že žalobce rozhodl o vydání a emisi dluhopisů dne 30. 11. 2012, kdy již bylo zcela zřejmé, že s účinností od 1. 1. 2013 bude platit jiná právní úprava v zaokrouhlování. Ani nabídka dluhopisů osobám Mgr. O. H. a M. Z., na těchto závěrech žalovaného ničeho nezměnila, neboť se jednalo o nabídku neurčitou, která byla vzápětí odmítnuta. Soud se s těmito závěry žalovaného ztotožňuje. Z protokolu svědecké výpovědi, jež je součástí správního spisu, plyne, že dle výpovědi svědka M. Z. byla nabídka dluhopisů tomuto svědkovi učiněna na počátku roku 2012. Z protokolu svědecké výpovědi Mgr. O. H. se podává, že tomuto svědkovi byla nabídka dluhopisů učiněna na podzim 2012. Soud podotýká, že ani skutečnost, že žalovaný již v roce 2011 zvažoval emisi dluhopisů, sama o sobě nebyla z to zvrátit závěr o zneužití práva touto emisí, který plyne z posouzení veškerých zjištěných skutkových okolností v jejich celku. Takto obecně formulovaná nabídka dluhopisů, byť mohla padnout již na jaře 2012, nic nemění na tom, že k emisi nakonec došlo v závěru roku 2012, tedy v nejzazší možný moment tak, aby byl zachován režim daňového zvýhodnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

138. Žalovaný nadto příhodně poukázal na fakt, že žalobce nikdy nevypracoval a neuveřejnil prospekt a dluhopisy nebyly nabízeny na základě veřejné nabídky. Soud k tomu podotýká, že dle ustálené judikatury skutečnost, že korunové dluhopisy nebyly určeny k obchodování na regulovaném nebo jiném trhu ani k veřejné nabídce, taktéž svědčí ve prospěch závěru o zneužití práva (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2022, čj. 10 Af 25/2020-98, bod 31). Pokud žalovaný před vydáním dluhopisů zvažoval různé varianty transakce, přičemž neformálně nabídl dluhopisy taktéž několika málo soukromým osobám, nelze tuto skutečnost stavět na roveň závazné veřejné nabídce či emisi dluhopisů obchodovatelných na regulovaném trhu. Veřejná nabídka či nabídka dluhopisů obchodovatelných na regulovaném trhu s ohledem na svůj charakter (jsou určeny širokému spektru zájemců) prakticky téměř vylučují užití dluhopisů v rozporu s jejich smyslem a účelem (tj. způsobem, který by nevedl k zajištění externího financování). Oproti tomu pokud žalobce nabídl dluhopisy několika málo osobám neformální nabídkou, které nadto nabídku odmítly, nemá tato skutečnost dle městského soudu takovou vypovídací hodnotu, aby nutně o užití dluhopisů v souladu s jejich zákonodárcem předpokládaným smyslem a účelem svědčila.
139. Pokud jde o otázku, zda byli O. Š., Ing. D. T. a J. K. *spojenými osobami* (zda se transakce odehrála uvnitř skupiny), daňové orgány zjistily, že za výchozího stavu (do dne 15. 11. 2012) se O. Š. podílel přímo na kapitálu žalobce (50 %) a T. G. s.r.o. (50 %). Ing. D. T. se přímo podílel na kapitálu žalobce (50 %). J. K. se přímo podílel na kapitálu T. G. s.r.o. (50 %).

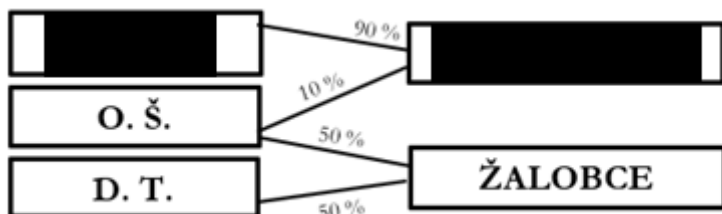

Žalovaný v napadených rozhodnutích uváděl, že do dne 15. 11. 2012 byli O. Š., Ing. D. T., T. G. s.r.o. a žalobce spojenými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP, a převodem 40% podílu O. Š. v T. G. s.r.o. na J. K. bylo dosaženo toho, že ode dne 15. 11. 2012 nebyli J. K. ani O. Š. spojenou osobou ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP.

140. S ohledem na rozsáhlou žalobní argumentaci stran nespojenosti osob v transakci soud důsledně přezkoumal závěry žalovaného a dospěl k závěru, že až do dne 15. 11. 2012 se O. Š. podílel na základním kapitálu T. G. s.r.o. a žalobce, tito tak byli kapitálově spojenými osobami. Zároveň byli kapitálově spojenými osobami žalobce a T. G. s.r.o. Ing. D. T. byl zároveň kapitálově spojenou osobou se žalobcem, J. K. byl kapitálově spojenou osobou s T. G. s.r.o., avšak nebyl spojenou osobou se žalobcem. Ing. D. T. nebyl spojenou osobou s T. G. s.r.o. Soud proto souhlasí se žalobcem, že ze zjištění provedených daňovými orgány nelze dovodit, že by pan O. Š. a J. K. byli kapitálově ani jinak spojenými osobami. Obdobně nelze dovodit kapitálové ani jinou spojení mezi O. Š. a Ing. D. T. (ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

141. Poté, co O. Š. převedl část svého podílu na J. K., vlastnická struktura byla složena následujícím způsobem:

142. Ode dne 23. 11 tak již byl O. Š. kapitálově spojenou osobou toliko se žalobcem. Ing. D. T. byl stále kapitálově spojenou osobou se žalobcem. J. K. byl kapitálově spojenou osobou s T. G. s.r.o. Jiné kombinace spojených osob ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP již mezi těmito osobami identifikovány nebyly. Převod podílu mezi O. Š. a J. K. tak neměl vliv na vztah mezi J. K. a žalobcem, neboť tyto osoby vůči sobě spojenými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP ani před touto transakcí nebyly.
143. O. Š. však přestal být v důsledku zapojení J. K. kapitálově spojenou osobou s T. G. s.r.o. Důsledkem tohoto postupu bylo, že O. Š. nepřeváděl svůj podíl v T. G. s.r.o. na kapitálově spojenou osobu (tj. na žalobce), nýbrž převod probíhal mezi J. K. a T. G. s.r.o., tedy nespojenými osobami. K obdobným závěrům dospěl správce daně (srov. např. závěry správce daně na str. 49 *Dosavadního výsledku kontrolního zjištění* ze dne 21. 5. 2021, a na str. 79 *Zprávy o daňové kontrole* ze dne 9. 3. 2022). Převod 40% podílu O. Š. na J. K. tak skutečně vedl k důsledku, kdy součástí transakce nebyl převod podílu v T. G. s.r.o. mezi kapitálově spojenými osobami ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP. Žalovaný tedy dospěl ke správnému dílčímu závěru, že postup účastníků transakce vedl k tomu, aby byl vyloučen převod podílu mezi spojenými osobami, avšak na základě nesprávného hodnocení skutkového stavu (na rozdíl od prvostupňového správce daně, který skutková zjištění vyhodnotil správně). Pro úplnost soud podotýká, že byť se žalovaný vyjádřil k této otázce velmi stručně, na samé hraně přezkoumatelnosti, napadené rozhodnutí tvoří se zjištěními správce daně jeden celek, v důsledku čehož bylo možno závěry daňových orgánů stran § 23 odst. 7 ZDP v řízení před soudem přezkoumat. Výše zmíněná dílčí pochybení žalovaného proto s ohledem na veškeré shora uvedené skutečnosti nevedla soud k závěru o nepřezkoumatelnosti ani nezákonnosti napadeného rozhodnutí jako celku.
144. Daňové orgány nadto v souladu s ustálenou judikaturou zkoumaly veškeré právní, hospodářské i personální vztahy mezi zainteresovanými subjekty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2022, čj. 7 Afs 175/2022-37, bod 42), a velmi příhodně popsaly dlouhodobé intenzivní přátelské vztahy mezi J. K. a O. Š. (viz bod 81 napadeného rozhodnutí 1, bod 99 napadeného rozhodnutí 2). Tato skutková zjištění ve svém celku dotvářejí celkovou mozaiku transakce, a podporují závěry daňových orgánů stran zneužití práva. Na tomto místě městský soud podotýká, že dle ustálené judikatury NSS není spojení mezi jednotlivými aktéry transakce definiční znak subjektivní podmínky zneužití práva, a ani pokud by žalobce veškerou argumentaci daňových orgánů stran spojení mezi jednotlivými aktéry ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP vyvrátil, tato skutečnost by automaticky nevedla k závěru o nesprávnosti závěru o zneužití práva jako celku, resp. k nezákonnosti. Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

napadeného rozhodnutí (srov. již výše citovaná východiska vyslovená NSS v rozsudku ze dne 26. 4. 2022, čj. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS, bod 31).

145. Pokud jde o žalobcem tvrzené nedobré vztahy mezi Ing. D. T. a O. Š., soud se ztotožňuje se závěry daňových orgánů, podle nichž v kontextu zneužití práva není existence sporů mezi jmenovanými osobami rozhodnou skutečností pro posouzení věci. Tento závěr soud shledává zcela logickým a přiléhavým. Kvalita osobních vztahů mezi těmito osobami nemůže sama o sobě zvrátit hodnocení týkající se jádra sporu, neboť ani z případných rozporů mezi těmito osobami nelze dovodit nezbytnost převodu vlastnického práva k podílu O. Š. v T. G. s.r.o. nejprve na J. T. a až následně poté na žalobce. Nadto žalovaný přiléhavě podotkl, že O. Š. a Ing. D. T. se jako akcionáři a účastníci valné hromady shodli na realizaci emise korunových dluhopisů i na akvizici T. G. s.r.o., a tedy spolu ve shodě jednali, k čemuž soud odkazuje na body 112 až 117 napadeného rozhodnutí 1, resp. 130 až 134 napadeného rozhodnutí 2). Pouze pro úplnost pak soud podotýká, že pokud by k tomuto jednání ve shodě využili Ing. D. T. a O.Š. prostředníka (jak naznačuje žalobce v bodě 56 žaloby), tato skutečnost by tím spíše svědčila o tom, že k realizaci transakce nebylo nutno převádět podíl O. Š. v T. G. s.r.o. na J. K.
146. Pokud jde o podíl J. K. na společnosti T. G. s.r.o., soud zdůrazňuje, že žalovaný v napadených rozhodnutích nezpochybňoval záměr J. K. prodat svůj podíl ve společnosti T. G. s.r.o. Žalovaný svou argumentaci založil na zapojení J. K. do transakce jako celku. Poukazoval na skutečnost, že J. K. nabyl od O. Š. dne 23. 11. 2012 podíl na společnosti T. G. s.r.o. za cenu 45 000 000 Kč, v důsledku čehož získal O. Š. pohledávku ve výši 45 000 000 Kč právě za J. K. (a výše podílu J. K. na T. G. s.r.o. byla navýšena na 90 %). J. K. pak ihned v den, kdy upsal dluhopisy (30. 11. 2012), převedl 45 mil. dluhopisů na O. Š. Ten tak týden po převodu podílu v T. G. s.r.o. získal dluhopisy žalobce (jehož byl akcionářem), a to prostřednictvím J. K. Ze skutkových zjištění daňových orgánů tedy plyne, že O. Š. jakožto bývalý spoluvlastník T. G. s.r.o. a zároveň vlastník žalobce získal dluhopisy, zatímco jím ovládaný žalobce získal podíl O. Š. na společnosti T. G. s.r.o. Jinými slovy řečeno, podíl O. Š. na T. G. s.r.o. byl převeden na žalobce (spolu)ovládaného taktéž O. Š., přičemž tato operace umožnila O. Š. získat vůči žalobci nárok na plnění z dluhopisů. Posuzovaná transakce tak v tomto rozsahu v žádném případě nevedla k získání nových finančních prostředků pro žalobce, zatímco žalobce zatížila dluhopisy ve prospěch jeho (spolu)vlastníka O. Š.
147. Pokud jde o podíl 50 % J. K. na T. G. s.r.o., který J. K. bezprostředně nenabyl od O. Š., ani včlenění tohoto podílu do transakce není s to závěr o zneužití práva zvrátit. K tvrzení žalobce, že J. K. sám získal úroky z dluhopisů ve výši 6 mil. Kč soud uvádí, že tato skutečnost nemůže na výše uvedených závěrech ničeho změnit. J. K. dluhopisy držel pouze krátce v letech 2012 a 2013. Nelze pominout, že J. K. v roce následujícím po transakci veškerých svých dluhopisů pozbyl, a jejich následnými držiteli a příjemci úroků jsou O. Š. (spojená osoba se žalobcem jakožto jediný vlastník žalobce) a Ing. D. T. (bývalý vlastník žalobce), pročež O. Š. a Ing. D. T. mohou čerpat z nich plynoucí daňově zvýhodněné úroky až do roku 2032. Krátkodobé období, kdy čerpal úroky z dluhopisů J. K., je tak nutno v celkovém a dlouhodobém kontextu nutno chápat jako okrajové, a tyto žalobcem zdůrazňované okolnosti tak nejsou s to zvrátit závěr o převažujícím účelu transakce.
- Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

148. Zjištění daňových orgánů proto dle soudu poskytují dostatečnou oporu závěru, že J. K. byl do řetězce transakcí *účelově včleněn*. Ani skutečnost, že J. K. v rámci této transakce pozbyl dlouhodobě držený podíl 50 % v T. G. s.r.o. totiž nevede k závěru, že emise dluhopisů a s ní související operace byly uskutečněny za obvyklých ekonomických podmínek. Byť J. K. nebyl se žalobcem spojenou osobou ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP, daňové orgány dostatečně zdokumentovaly povahu právních, ekonomických i personálních vztahů mezi jednotlivými aktéry, které vedly k emisi dluhopisů za podmínek, jež by v běžném obchodním styku nebyly obvyklé. Výše předestřené skutečnosti tak nesvědčí o závěru, že převažujícím účelem emise korunových dluhopisů bylo realizovat ukončení podnikatelské činnosti J. K. v oblasti hazardu. Svědčí však o závěru, že minimálně převažujícím účelem emise korunových dluhopisů žalobcem bylo realizovat výplatu úroků z korunových dluhopisů zatížených nulovou srážkovou daní právě ve prospěch O. Š. a Ing. D. T. Skutečnost, že Ing. D. T. již není spoluvlastníkem žalobce a není s ním spojenou osobou ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP, není tomuto závěru na překážku, neboť (jak již městský soud uvedl s odkazem na ustálenou judikaturu NSS výše) spojení osob ve smyslu § 23 odst. 7 ZDP není definičním znakem subjektivní podmínky zneužití práva.
149. Pokud jde o skutečnost, že posuzovaná transakce obsahovala *jedinou emisi dluhopisů v historii žalobce*, žalovaný v napadených rozhodnutích toliko uvedl, že žalobci nelze klást k tíži, že neupisoval dluhopisy pravidelně, avšak s ohledem na termín emise a nominální hodnotu dluhopisů jde o jednu z indicií nasvědčujících snaze o získání neoprávněné výhody. Městský soud se s tímto závěrem žalovaného plně ztotožňuje a odkazuje na něj, neboť tento závěr je plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2023, čj. 3 Afs 233/2021-135, bod 82).
150. K otázce *úhrady vzájemných závazků a pohledávek zápočtem* soud (obdobně jako žalovaný) přisvědčuje žalobci v tom, že započtení dluhů představuje standardní způsob splnění závazku. To ovšem nic nemění na správnosti závěru, že v nyní řešené věci šlo o jednu z nestandardních okolností nasvědčujících zneužití práva. Započtení dluhů jako způsob úhrady podstatné části ceny za upsání dluhopisů je totiž dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu třeba vnímat v kontextu dalších relevantních zjištění správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2024, čj. 4 Afs 36/2024-119, bod 43). Žalovaný postupoval plně v souladu s výše předestřеныmi judikatorními východisky, neboť úhradu zápočtem hodnotil v kontextu transakce jako celku. Soud nevěšel ani na námitku, že žalovaný opominul ekonomickou logiku zápočtu v tomto konkrétním případě, neboť žalovaný se zabýval ekonomickou logikou transakce jako celku, pročež dospěl k závěru, že jediným faktickým důsledkem transakce byla změna vlastnické struktury žalobce a T. G. s.r.o. (bod 172 napadeného rozhodnutí 1, bod 190 napadeného rozhodnutí 2).
151. Ke *způsobu výplaty výnosu J. K.* soud podotýká, že správce daně J. K. za skutečného příjemce dluhopisů prokázaného neměl. Právě naopak, ze str. 56 *Zprávy o daňové kontrole* ze dne 9. 3. 2022, č. j. 46551/22/4230-23791-712428 (dále jen „Zpráva o daňové kontrole“ nebo „Zpráva“), se podává, že správce daně v hotovostní formě výplaty shledával snahu žalobce zastřít skutečný právní stav, resp. případného skutečného příjemce jednotlivých částek, a měl tak pochybnosti ve věci faktické výplaty úroků J. K. Právě v tomto kontextu Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

poukazoval na neprůkaznost účetnictví, na výdej prostředků před vystavením pokladního dokladu svědčící o nesouladu mezi účetním a fyzickým stavem. Žalovaný proto postupoval zcela správně, pokud zjištění správce daně vyhodnotil jako další v řadě nestandardních okolností transakce.

152. Pokud jde o *ekonomický přínos transakce*, soud předně uvádí, že daňové orgány unesly důkazní břemeno. Žalovaný v bodech 138 až 159 napadeného rozhodnutí 1, resp. 156 až 177 napadeného rozhodnutí 2 uvedl koherentní a logickou argumentaci, a v souhrnu prokázal s dostatečnou mírou pravděpodobnosti zneužití práva. Z uváděných skutkových zjištění v jejich celku totiž bylo možné učinit závěr o zneužití práva bez vážných pochybností. Bylo proto na žalobci, aby závěry daňových orgánů vyvrátil.
153. Soud nevěšel na argumentaci žalobce, podle níž lze ekonomický smysl transakce dovodit pouze z toho, že nákup podílu na společnosti probíhá za tržní cenu. Výše kupní ceny je jen jednou z řady indicií, které mohou ve prospěch či neprospěch ekonomického smyslu transakce svědčit. Posouzení otázky, zda má transakce ekonomický smysl, však musí být založeno na komplexní úvaze daňových orgánů, s ohledem na veškeré relevantní okolnosti transakce. V nyní posuzovaném případě přitom je nutno brát v úvahu také náklady, které mají svůj původ v podmínkách, za nichž proběhla emise předmětných dluhopisů. Správce daně ve *Zprávě o daňové kontrole* (str. 49 Zprávy) přílehavě vážil nejen cenu za nákup obchodního podílu, ale také výši vyplacených úroků (12 mil. Kč/rok, tj. celkem 240 mil. Kč s ohledem na datum splatnosti dluhopisů). Jak příhodně podotknul žalovaný, tato částka (pouze na úrocích) odpovídá 2,4 násobku hodnoty pořízeného obchodního podílu (bod 181 napadeného rozhodnutí 1, resp. 199 napadeného rozhodnutí 2). Bylo proto na žalobci, aby obhájil ekonomickou racionalitu transakce ve světle tohoto poměrně vysokého nákladu, jež musí každoročně vydávat na platbu úroků. Pouhý poukaz na „tržní cenu“ podílu proto nemůže obstát.
154. Pokud jde o argumentaci zasmluvněnými prostory k provozu heren, je tuto skutečnost nutno hodnotit ve světle výše předestřených východisek. Žalobce by tak musel prokázat, že již v době přípravy transakce zde existovaly důvodné předpoklady, že ekonomický výkon T. G. s.r.o. (např. právě z důvodu možnosti provozovat herny v zasmluvněných prostorách) ospravedlňuje nastavené emisní podmínky. Pokud žalobce poukazuje na nutnost spočítat zisk z přístrojů dle jednotlivých poboček, dle soudu žalobci nic nebránilo v tom takovou analýzu předložit. Nelze přitom souhlasit s tvrzením žalobce, že přínos akvizice pro žalobce bude možné objektivně zhodnotit po roce 2032. K prokázání důvodnosti těchto nákladů by postačovalo, aby byl žalobce schopen prokázat, že v době emise dluhopisů mohl na základě konkrétních a vyčíslitelných údajů předpokládat, že ekonomický prospěch vzešlý z nákladů vynaložených na platbu úroků bude převyšovat tyto náklady. Lze jen stěží předpokládat, že racionální ekonomický subjekt zatíží své podnikání takto vysokými náklady, aniž by měl k dispozici konkrétní podklady, z nichž by bylo možné dovodit profitabilitu transakce. Ekonomický smysl transakce však nelze prokázat pouhým konstatováním, že T. G. s.r.o. měla zasmluvněné prostory k provozování heren, že herny nelze provozovat v každém místě, nebo že mnoho majitelů nemovitostí herny odmítá a tak má akvizice sítě heren smysl. Tato tvrzení jsou zcela obecná, a lze jen stěží předpokládat, že racionální ekonomický aktér

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

bude činit zásadní podnikatelská rozhodnutí na základě takto obecných a nekonkrétních úvah.

155. Obdobně nelze vyjít toliko z obecné úvahy, že J. K. mohl svůj podíl prodat někomu z konkurentů žalobce, neboť by bylo nutno prokázat, že J. K. prodej podílu v T. G. s.r.o. někomu z konkurentů žalobce zvažoval, oslovoval možné alternativní kupce či měl konkrétní konkurenční nabídku. I v takovém případě by však tížila žalobce povinnost na objektivně ověřitelných datech doložit, že mohl objektivně možno předpokládat, že náklady vynaložené na platbu úroku nepřevýší ekonomický prospěch plynoucí z těchto nákladů pro žalobce.
156. K přehledu tržeb na vybraných provozovnách žalobce za rok 2019, jež žalobce (jak plyne ze správního spisu) uváděl již v řízení před správcem daně, soud přisvědčuje žalovanému, že tyto údaje nejsou s to osvědčit ekonomickou racionalitu transakce. Žalobci nic nebránilo, aby po celou dobu zaznamenával objektivně přezkoumatelné údaje o tržbách získaných v důsledku akvizice T. G. s.r.o., a tyto pro případ daňové kontroly předložil. Pokud žalobce uvádí, že rok 2019 měl dokládat význam akvizice do budoucna, soud podotýká, že s ohledem na dobu několika let mezi realizací transakce a rokem 2019 lze jen těžko dovodit, jaký konkrétní dopad měla realizace transakce na výsledky uváděné v tabulce (příčinnou souvislost).
157. K žalobcem předkládaným grafům vývoje počtu heren a vývoje obratu, resp. k prezentaci Ministerstva financí ČR soud pouze podotýká, že tyto obecné údaje nemohou prokázat ekonomickou racionalitu transakce, neboť vývoj tržeb jednotlivých podniků je ovlivňován mnoha faktory, a pouze ze skutečnosti, že žalobce si na trhu stojí lépe než konkurence, nelze dovodit, že příčinou dobré kondice žalobce je právě posuzovaná transakce.
158. Pokud jde o konkrétní výtky k údajům uvedeným na str. 48 *Zprávy o daňové kontrole*, soud podotýká, že z tabulky plyne pokles vsazených částek za sázkové hry až do roku 2017 (vyjma roku 2015), pokud jde o segment výherních hracích automatů, lze sledovat nárůst mezi lety 2012 a 2013 a pak kontinuální pokles až do roku 2017. V roce 2018 pak dochází k výraznému nárůstu v obou těchto segmentech, a to po akvizici části obchodního závodu společnosti P. g., a. s., o níž není mezi stranami sporu. Ačkoli daňové orgány (správce daně i žalovaný) nepřesně uváděly, že nedošlo u žalobce k růstu vsazených částek souvisejících s provozováním hazardních her, z tabulky (jejíž pravdivost žalobce nerozporoval) plyne, že hodnocení daňových orgánů se vztahuje toliko k sázkovým hrám – kasino. Je pravdou, že žalobcem uváděné údaje poukazují na nárůst v sektoru výherních hracích automatů u žalobce. Soud však zdůrazňuje, že tento nárůst v sektoru VHP se neprojevil v sektoru sázkových her. Daňové orgány z této skutečnosti dovozují, že nebyl prokázán žalobcem tvrzený pozitivní synergický efekt akvizice obchodního podílu. Tento závěr daňových orgánů je správný, neboť tabulka skutečně neprokazuje synergický efekt (efekt spolupůsobení, součinnosti více činitelů) na oblast sázkových her či celkově jiné oblasti podnikání, než VHP.
159. Ani ve vztahu k VHP pak tabulka neprokazuje, že růst v tomto sektoru je o jednoznačným dopadem transakce, a to zejména z toho důvodu, že správce daně v následující Tabulce 9 na str. 49 *Zprávy o daňové kontrole* poukázal na dlouhodobě negativní hospodářské výsledky Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

T. G. k.s. v letech 2012 až 2018, a především na skutečnost, že žalobce coby komplementář T. G. k.s. realizoval z tohoto titulu výnosy od roku 2015 (v roce 2015 ve výši 5 234 000 Kč, v roce 2016 ve výši 1 292 000 Kč a v roce 2017 ve výši 3 567 000 Kč). Daňové orgány zcela správně poukázaly na skutečnost, že výnosy z titulu pozice komplementáře zdaleka nepokrývaly ani nákladové úroky z emitovaných dluhopisů, které činily 12 mil Kč ročně (viz. str. 49 Zprávy o daňové kontrole, bod 144 napadeného rozhodnutí 1, resp. 162 napadeného rozhodnutí 2). Posledně zmíněná skutečnost patří mezi zásadní skutkové okolnosti, které prokazují s dostatečnou mírou pravděpodobnosti absenci ekonomického smyslu transakce.

160. Na tomto místě soud opakovaně zdůrazňuje, že neprováděl důkaz výpisem z bankovního účtu společnosti T. G. s.r.o., Přehledem povolených VHP za r. 2011 a vybraných potvrzení příslušných obcí o použití odvodu části výtěžku za r. 2011, neboť by tyto důkazy mohou osvědčovat, že v roce 2011 společnost T. G. s.r.o. provozovala loterijní činnosti a vyvrátit tak jedno z dílčích tvrzení žalovaného, dle soudu ani prokázání případné skutečnosti, že T. G. s.r.o. provozovala v roce 2011 loterijní činnost, nevyvrací veškerá komplexní zjištění daňových orgánů svědčící o absenci ekonomické racionality transakce, resp. tuto racionalitu sama o sobě neprokazuje. Ekonomická racionalita transakce dle soudu tkví v otázce, zda T. G. s.r.o. měla takový ekonomický výkon, který by ospravedlňoval vysoké náklady vynaložené žalobcem na její akvizici, nikoliv pouze v otázce, zda prováděla hospodářskou činnost. Nadto měl žalobce tyto doklady (jako veškeré dokumenty, jež by byly s to ospravedlnit akvizici za daných podmínek) předkládat již v daňovém řízení, v němž se dle judikatury Nejvyššího správního soudu nachází těžiště dokazování (viz výše označený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, čj. 6 Afs 223/2020-28).
161. Závěry žalovaného nevyvrací ani žalobcem uváděná chyba spočívající v nesprávném uvedení hospodářského výsledku T. G. k.s. za rok 2014 (kdy žalovaný sám přiznává, že daňové orgány uvedly za tento rok ztrátu ve výši 18 640 tis. Kč namísto zisku 18 640 Kč), neboť v tomto roce T. G. k. s. ani tak nepřevodla dle Tabulky č. 9 zisk na žalobce (což žalobce nerozporoval), zatímco žalobce i v tomto roce musel vyplatit úrok ve výši 12 mil. Kč.
162. K závěrečné argumentaci stran ekonomického smyslu transakce soud v souhrnu uvádí, že z výše uvedených skutečností plyne, že žalobce nepředestřel věrohodné vysvětlení řetězce transakcí, jejichž součástí byla emise korunových dluhopisů.
163. Soud shledal neopodstatněnou námitku, v níž žalobce vytýká žalovanému, že mu (a ani správci daně) *nepřísluší hodnotit podnikatelskou strategii žalobce*. Finančním orgánům nepochybně svědčí pravomoc posoudit, zda jednání daňového subjektu spočívající v uplatnění dluhopisových úroků jako daňově uznatelných nákladů bylo, ve spojení s dalšími rozhodnými skutečnostmi týkajícími se celé transakce se zapojením dluhopisů, zneužitím práva, k němuž nelze při stanovení daně přihlížet, či nikoliv. Aby finanční orgány mohly tuto otázku kvalifikovaně posoudit, musí se zabývat všemi rozhodnými skutečnostmi, mj. i ekonomickou racionalitou operací, které uplatnění dluhopisových úroků jako nákladů předcházely (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2022, čj. 15 Af 22/2020-100, bod 110).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

164. Soud nevešel ani na žalobní argumentaci stran *realizace transakcí v krátkém časovém horizontu*. Soud se plně ztotožňuje se žalovaným v závěru, že ani pokud by jednání o prodeji podílu J. K. s Ing. D. T. proběhla již na konci roku 2011, tato skutečnost sama o sobě nemůže zvrátit závěry žalovaného stran zneužití práva. Otázka, zda J. K. zamýšlel ukončit své působení v hazardním byznysu není jádrem nyní projednávané věci. Soud na tomto místě opakovaně zdůrazňuje, že jádro argumentace žalovaného tkví v tom, že vystoupení J. K. z T. G. s.r.o. bylo vtaženo do transakce, jejímž primárním cílem bylo získání daňového zvýhodnění. Jinými slovy řečeno, vystoupení J. K. mělo legitimizovat celý řetězec kroků, jehož převažujícím cílem bylo otevření cesty k výplatě peněžních prostředků od žalobce k vlastníkům dluhopisů, podléhající zvláštnímu daňovému režimu. Žalovaný proto příhodně poukazyval na fakt, že veškeré relevantní kroky transakce se odehrály v krátkém časovém období, a emise byla načasována tak, aby k ní došlo v období mezi 1. 8. 2012 a 31. 12. 2012, kdy právní úprava reálně umožňovala nezdanit úrokový výnos. Jak přílehně uvedl žalovaný, akvizice nebyla realizována v roce 2011, ale právě v okamžiku, kdy umožňovala získání daňové výhody. Právě z tohoto důvodu je koncentrace rozhodných kroků transakce do krátkého časového období na sklonku roku 2012 (především v listopadu a v prosinci 2012) skutečností svědčící o zneužití práva, přičemž ani předchozí dohody o odprodeji podílu mezi J. K. a D. T. nemohou na tomto závěru ničeho zvrátit. Pouze pro úplnost soud uvádí, že argumentace skutečností, že na sklonku roku vlastnil pan J. K. toliko 50% podíl v T. G. s.r.o. je naopak přílehná. Pokud chtěl pan J. K. ukončit svou účast ve společnosti T. G. s.r.o., nejví se jako ekonomicky racionální, aby před tímto odchodem z tohoto podnikání kupoval další podíl ve výši 40 % od O. Š. Jak již soud uvedl výše, ani případné spory mezi D. T. a O. Š. tento nákup neracionalizují, neboť ani pokud by měl J. K. působit jako „prostředník“ pro vyjednávání, tato skutečnost nečiní nezbytným, aby byl na něj, jakožto na osobu, která chce dané podnikání zcela opustit, podíl O. Š. převeden. Zjištěné skutkové okolnosti tedy jednoznačně svědčí závěru, že účast J. K. toliko zastírala skutečnou podstatu převažujícího účelu transakce.
165. Pokud jde o otázku *navýšení základního kapitálu*, žalovaný příhodně poukázal na skutečnost, že toto navýšení umožnilo žalobci uspět v testu uznatelnosti výdajů dle § 25 odst. 1 ZDP. Soud přisvědčuje žalobci v tom rozsahu, že jediným důvodem navýšení základního kapitálu nemuselo být umělé naplnění této podmínky. Dle soudu nelze zcela pominout argumentaci žalobce změnou požadavků na základní kapitál dle ZoL, tedy skutečnost, že zákonodárce požadoval po provozovatelích loterií a jiných podobných her podle § 2 písm. písm. i) ZoL navýšení základního kapitálu na částku nejméně 100 mil Kč, a že žalobce postupoval tak, aby těmto požadavkům vyhověl. Ani tyto skutečnosti však nejsou s to zvrátit závěr o zneužití práva. Ten je totiž postaven na širokém spektru indicií, na veškerých shromážděných skutkových okolnostech zjištěných daňovými orgány v jejich celku (především zatížení žalobce úrokovými náklady v celkové výši až 240 mil. Kč, tedy až ve výši 2,4násobku hodnoty společnosti T. G. s.r.o. tvrzené samotným žalobcem, dále vztahy mezi jednotlivými osobami, absence toku peněžních prostředků, atd., viz výše).
166. Městský soud shrnuje, že daňové orgány unesly důkazní břemeno, dostatečně zjistily skutkový stav věci a s dostatečnou pravděpodobností prokázaly, že se žalobce svým jednáním dopustil zneužití práva, resp. naplnění objektivního i subjektivního kritéria Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

zneužití práva. Dle městského soudu nelze způsob hodnocení důkazních prostředků označit za účelový a nelze přisvědčit námitce, že napadená rozhodnutí jsou postavena na hodnocení pouze vybraných skutečností. Daňové orgány naopak posuzovaly transakci v celém jejím kontextu, a zohlednily veškeré relevantní skutkové okolnosti (srov. výše). Žalobce měl v průběhu daňového řízení možnost tyto závěry zvrátit, což se mu však nezdařilo. Žalobce sice poukázal na některá dílčí pochybení daňových orgánů stran skutkových zjištění (resp. jejich právního hodnocení), ta však neměla na výsledné závěry daňových orgánů zásadní dopad. Žalobce v reakci na závěry daňových orgánů neprokázal ekonomickou racionalitu transakce jako celku, a to zejména s ohledem na nastavení emisních podmínek, výši úrokových nákladů v poměru k hodnotě a ekonomickému výkonu společnosti T. G. s.r.o. a vztahy mezi jednotlivými účastníky transakce. Žalobce uváděl především obecná tvrzení, nepřednesl dostatek konkrétních a individualizovaných důkazů, které by byly s to závěry daňových orgánů zvrátit.

167. Pro úplnost soud uvádí, že s ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti nic nenasvědčuje tomu, že by daňové orgány ve věci žalobce postupovaly v rozporu se zásadou řádně správy daní, či že by nevycházely ze skutečného obsahu právního jednání ve smyslu § 8 odst. 3 daňového řádu. S ohledem na veškerá zjištění uvedená výše dle soudu nic nesvědčí o tom, že by daňové orgány postupovaly účelově.
168. K otázce neprovedení výslechu svědka JUDr. J. K., advokáta, soud předně podotýká, že žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně a zcela dostatečně vysvětlil, z jakých důvodů výslech svědka nebyl proveden. Důvody, pro které žalovaný výslech svědka neprovedl, nepovažuje soud za nijak nepřiměřené, a naopak odůvodnění považuje v kontextu projednávané věci za logické a zcela dostatečné. Soud přisvědčuje žalovanému, že právní úkony předmětné transakce již byly dostatečně prokázány listinami, přičemž ve vztahu k průběhu předmětných transakcí by svědecká výpověď JUDr. J. K., advokáta již nemohla přinést žádné nové relevantní skutečnosti. Svědecká výpověď nemohla ani prokázat, že se průběh kroků neodehrál v krátkém časovém intervalu, protože (jak již soud uvedl výše), pouhá skutečnost, že J. K. zvažoval odchod z hazardního byznysu, či že žalobce či jej ovládající osoby zvažovaly v hrubých obrysech vydání dluhopisů (a neformálně nabízely dluhopisy v úzkém kruhu vybraných přátel či obchodních partnerů), nemůže zvrátit již prokázanou skutečnost, že rozhodné úkony transakce byly učiněny v krátkém časovém období, které umožňovalo využití daňových výhod plynoucích z tzv. korunových dluhopisů. Obdobně nemohl navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí zvrátit prokázané skutečnosti stran parametrů emise, absence toku peněžních prostředků, blízkých vztahů mezi aktéry, na nichž je závěr o zneužití práva založen (viz výše). Zároveň soud přisvědčuje (s ohledem na množství nashromážděných indicií) žalovanému v závěru, že subjektivní vnímání advokáta, který ani nebyl přímým účastníkem transakce (když toliko připravoval smluvní podklady), již v dané věci nemohlo dále přispět k objasnění motivací účastníků transakce. Pouze pro úplnost pak městský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu ČR, podle níž by svědecká výpověď advokáta zpravidla neměla být stěžejním důkazem prokazujícím určité tvrzení (srov. Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 7. 2023, sp. zn. 22 Cdo 2525/2022).
169. Námitky nejsou důvodné.
Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

VI. Závěr a náklady řízení

170. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
171. Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, a proto mu nenáleží náhrada nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. března 2025

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.